

ΠΑΡΑΚΛΗΤΗ

Παράκληση

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

Ύπευθυνος Ύλης:

Σταύρος Όλύμπιος

Διευθυντής Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας

Διευθύνεται

από Συντακτική Έπιτροπή

Διεύθυνση:

Όδος Αγίου Ανδρέου 306,

Τ.Θ. 56091, Τ.Τ. 3304

Λεμεσός - Κύπρος

Τηλ.: 00357-25864311

Ίστοσελίδα:

www.imlemesou.org

Συνδρομές:

Έσωτερικού €7

Έξωτερικού €10

Τιμή Τεύχους: €1

Έξώφυλλο: Ό Φιλάνθρωπος Χριστός

Έρου ναού Παναγίας Ίαματικής,

Άρακαπός (16^{ος} αί.)

Όπισθόφυλλο: Ί. Μονή Αποστόλου Ανδρέα,

Καρπασία

Όι άρθρογράφοι έχουν την άπόλυτη ευθύνη των

απόψεών τους

Κοντάκιο έορτής των Εισοδίων

της Θεοτόκου

Ήχος δ'. Ό ύψωθείς έν τῷ Σταυρῷ.

Όκαθαρώτατος ναός του
Σωτήρος, ή πολυτίμητος
παστάς και Παρθένος, τό ιε-
ρόν θησαύρισμα της δόξης του
Θεού, σήμερα εισάγεται έν τῷ
οίκῳ Κυρίου, τήν χάριν συνεισά-
γουσα τήν έν Πνεύματι θείῳ· ήν
άνυμνοῦσιν Άγγελοι Θεού· Αὔτη
ύπάρχει σκηνή έπουράνιος.

Σήμερα αὔτη πού εἶναι ό κα-
θαρότατος ναός του Σωτήρα, ή
πολυτίμητη δηλαδή νυφική πα-
στάδα και Παρθένος, αὔτη πού
εἶναι ό ιερός θησαυρός της δό-
ξας του Θεού, οδηγείται στον
οἶκο (ναό) του Κυρίου, φέρνο-
ντας μαζί της τή χάρη του Άγί-
ου Πνεύματος· αὔτη τή δοξο-
λογοῦν οι Άγγελοι του Θεού
λέγοντας· Αὔτη ή Παρθένος
εἶναι σκηνή στήν όποία κατα-
σκήνωσε ό έπουράνιος Θεός.

«Χριστός ἐνηθρώπησε, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν»

τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου
Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου

Η περίοδος μέχρι τὰ Χριστούγεννα είναι ιδιαίτερα εὐλογημένη ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί μᾶς ὀδηγεῖ λειτουργικά καὶ ἐορταστικά πρὸς τὴν κυρία ἡμέρα, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐορτάζει τὸ γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ὅλες οἱ γιορτές τῆς Ἐκκλησίας μας ἔτσι καὶ τὰ Χριστούγεννα δὲν ἔχουν ἓνα χαρακτήρα μόνο ἀναμνηστικό, ἀλλὰ κύριος σκοπὸς εἶναι νὰ μετᾶσχει ὁ ἄνθρωπος μέσα σ' αὐτὴ τὴ χάρη, πού δίνει ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι παρατηρημένο μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι αὐτὲς οἱ μέρες διακρίνονται γιὰ τὴν ὑπερβάλλουσα χάρη ἢ ὁποία διαχέεται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στοὺς πιστοὺς καὶ εἶναι σταθμοὶ μέσα στὴ ζωὴ μας ἀπὸ τοὺς ὁποίους μπορούμε νὰ ἀντλήσουμε αὐτὴ τὴ χάρη καὶ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Βέβαια, καθημερινὰ ἐορτάζουμε τὸ μυστήριο τῆς γεννήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ μετέχουμε σὲ ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου μέ τὴν τέλεση τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς παρέδωσε κάποια πράγματα τὰ ὁποία τηρώντάς τα βοηθούμαστε νὰ προχωρήσουμε πνευματικά. Πρῶτα μᾶς ἐτοιμάζει μέ τὴν περίοδο τῆς νηστείας. Ἡ νηστεία βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεκολλήσῃ τὸ μυαλό του ἀπὸ τὰ γήινα πράγματα, βοηθᾷ τὸν νοῦ του στὴν προσευχή, σπρώχνει τὴν καρδιά στὴν ἀναζήτηση τῆς Θείας Χάριτος, κινεῖ τὴν καρδιά εἰς προσευχή καὶ ἔνωση μετὰ τοῦ νοός, καθαρίζει τὸ σῶμα ἀπὸ τὶς ροπές πρὸς τὰ πάθη καὶ τὴν ἁμαρτία. Γενικά ὡς μέσο τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μᾶς παρέδωσε θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Πατέρες ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ βασικά ὄπλα στὸν πνευματικὸ ἀγώνα. Βέβαια, νηστεία δὲν εἶναι μόνο τῶν φαγητῶν. Εἶναι ἡ νηστεία ἀπὸ ὅλες μας τὶς ἐπιθυμίες, στὰ ἔξοδα, ἐνδύματα, ἐκδηλώσεις, στό τί ἀκοῦμε καὶ στό τί βλέπουμε.

Ἐφόσον εἶναι καιρὸς νηστείας εἶναι καὶ καιρὸς ἐλεημοσύνης. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ κατὰ τὴ νηστεία διέθεταν τὸ ὑπόλοιπο τῶν χρημάτων πού τοὺς περισσεύε ἀπὸ τὰ καθημερινὰ πράγματα γιὰ ἐλεημοσύνη. Ἄλλο πνευματικὸ ὄπλο εἶναι ἡ ἐξομολόγηση. Προσερχόμαστε στό μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως, γιὰ νὰ καθαρίσουμε τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ ὅλα ὅσα ὡς ἄνθρωποι ἔχουμε προσλάβει μέσα στὰ καθημερινὰ μας γεγονότα καὶ τὶς περιπέτειες τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Ὁ Θεὸς δὲν ἀπαιτεῖ νὰ γίνουμε ἀναμάρτητοι, γιατί αὐτὸ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴ φύση μας. Μέσα στὴν ἀδυναμία μας βρισκόμαστε ἀντιμέτωποι μέ πάθη, ἁμαρτίες, ἀδυναμίες καὶ τὶς ἐλλείψεις μας. Γιατί ἁμαρτία δὲν εἶναι μόνο ἡ παράβαση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Θεό, ἢ βίωση τῆς στροφῆς τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὸν Θεό. Τό ὅτι δηλαδή καλούμεθα νὰ ἀγαπήσουμε ἀπόλυτα τὸν Θεὸ καὶ ὅμως δὲν μπορούμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε εἶναι ἡ οὐσία τῆς ἁμαρτίας μας.

Πέραν τῆς νηστείας, ἐλεημοσύνης καὶ ἐξομολόγησης ἓνα ἄλλο πνευματικὸ ὄπλο εἶναι ἡ προσευχή. Αὐτὸ τὸ διάστημα ἂν ὁ χριστιανὸς γεμίσει τὸν χρόνον του μέ προσευχή, κυρίως μέ τὴ μονολόγηση τῆς νοερᾶς προσευχῆς καὶ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔχει συνεχὴ κοινωνία μέ τὸν Θεό, ἢ ὁποία ἐτοιμάζει τὴν καρδιά πρὸς τὴν κοινωνία μέ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐνας χριστιανὸς δὲν περιμένει νὰ ἔρθουν οἱ 25 Δεκεμβρίου, γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ. Ὅσο ἔτσι εἶναι ἀπὸ τὴν πείρα τῶν Ἁγίων ὅτι αὐτὲς οἱ μέρες εἶναι σημαδεμένες ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς καὶ ὑπάρχει περισσὴ χάριτος. Ἐπομένως προετοιμαζόμαστε ἔτσι καὶ ἀντιμετωπίζουμε τὴν ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων ὅσο μπορούμε πὸ πνευματικὰ χωρὶς νὰ καταργήσουμε καὶ ὅλες τὶς κοινωνικὲς καὶ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώ-

σεις, αφού ο άνθρωπος δεν είναι μόνο ψυχή αλλά και σώμα. Έτσι συμμετέχει στη χαρά της γεννήσεως του Κυρίου μας ψυχή τέ και σώματι και αυτό είναι πολύ σπουδαίο, γιατί η Έκκλησία μας διακρίνεται για την πνευματική της ισορροπία. Τό ότι τά λειτουργικά βιβλία γράφουν ότι την ημέρα των Χριστουγέννων γίνεται κατάλυση εις πάντα, είναι γιατί οι Πατέρες ήθελαν νά δείξουν ότι η γιορτή των Χριστουγέννων είναι γιορτή πού ἀγκαλιάζει όλον τόν άνθρωπο, ο οποίος φαιδρύνεται και στην ψυχή ή οποία αγάλλεται μέσα στην προσευχή και στίς πνευματικές θεωρίες αλλά και στό σώμα, τό οποίο προσλαμβάνει την υλική τροφή λύνοντας τή νηστεία και μετέχοντας σε κοινωνία αγάπης μέ τούς αδελφούς του. Ο Χριστός δεν καλεί τόν άνθρωπο μόνο σε πνευματικές εξάρσεις, αλλά καλεί όλον τόν άνθρωπο. Γι' αυτό στην Ορθόδοξη παράδοση τίς ημέρες των Χριστουγέννων οι χριστιανοί έόρταζαν και στην Έκκλησία και στίς οικογενειακές και κοινωνικές τους έπαφές. Όλος ο κόσμος συνορτάζει και όλη ή κτίση και τά πάντα γιορτάζουν αυτό τό γεγονός. Τήν ημέρα των Χριστουγέννων οι Άγγελοι δοξολογούσαν και αινούσαν τόν Θεό, διότι υπάρχει μία συγκεκριμένη εισβολή του Θεού Λόγου στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ο Χριστός γεννήθηκε σαν άνθρωπος τή συγκεκριμένη ημέρα και αυτό είναι σπουδαίο για

τή θεολογία της Έκκλησίας μας και τή ζωή μας, γιατί έμεις δεν είμαστε χριστιανοί πού πιστεύουμε σε μία θεωρία πού έφερε ο Χριστός στόν κόσμο, αλλά είμαστε χριστιανοί, γιατί πιστεύουμε στό πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός είναι για μάς τό πάν, δεν είναι ή διδασκαλία του τό πάν αλλά ο Ίδιος. Και αν ακόμη κάποτε χαθούν τά κείμενα της Αγίας Γραφής, δεν θά μειωθεί σε τίποτα τό έργο του Χριστού, διότι και ή Γραφή και ή Διδασκαλία μάς οδηγούν στόν Χριστό. Γι' αυτό ο Χριστός ήρθε στόν κόσμο, για νά μάς δώσει τόν έαυ-

τό Του όχι για νά μάς πει μία διδασκαλία. Ο ίδιος ήταν ανάγκη νά γίνει άνθρωπος, γιατί ο Λόγος του Θεού έπλασε τόν Άδάμ και έπρεπε νά τόν αναπλάσει και νά γίνει Αυτός ο νέος Άδάμ, ώστε γενόμενος ο Ίδιος άνθρωπος, νά μάς δώσει τή δυνατότητα νά έγεννηστούμε σ' Αυτόν νά μπολιαστούμε στό δικό Του σώμα και νά γίνουμε κληρονόμοι της βασιλείας του Θεού. Γι' αυτό ήταν μέσα στην πάνσοφο πρό-

νοια του Θεού ή σάρκωση του Θεού Λόγου, για νά μάς δοθεί ή δυνατότητα νά κοινωνήσουμε μέ τόν ίδιο τόν Θεό. Ο Λόγος έγινε τέλειος άνθρωπος άνευ άμαρτίας, ταπείωσε τόν Έαυτό Του και πορεύθηκε αυτό τόν δρόμο της ένσαρκώσεώς Του, για νά μάς διδάξει αυτή τήν ταπείνωση. Νά μάς δείξει ότι έγινε άνθρωπος για μάς και ότι δεν βδελύχθηκε τή φύση μας, τήν πωχεία μας και γεννήθηκε όπως ένα μικρό παι-

δί. Αύξανε ὅπως ἕνας κανονικός ἄνθρωπος, ἦταν ἀπόλυτα τέλειος ἄνθρωπος καί ἀπόλυτα τέλειος Θεός, ὥστε μέ τό παράδειγμα τῆς παναρέτου ζωῆς Του καί μέ τήν ἴδια τήν ὑπόστασή Του νά μάς δείξει ποιό δρόμο νά βαδίσουμε. Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέει ὅτι ἔγινε κατά πάντα ὁμοιος μέ μάς καί ἀνέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση καί ἔτσι ἔγινε σύμφυτος μέ τή δική μας φύση, γιά νά δώσει σέ μάς τήν ἐλπίδα καί τή δυνατότητα νά πορευθοῦμε μέσα ἀπό τήν ἀνθρώπινη μας ἀδυναμία, τά προβλήματα καί τόν πόνο μας ἔχοντες πάντοτε μπροστά μας αἰώνιο πρότυπο τόν ἴδιο τόν Χριστό μας, πού αὐτός εἶναι ἡ παρηγοριά μας, ὁ ἀρχηγός μας καί ὁ τελειωτής τῆς πίστεώς μας.

Αὐτές τίς μέρες ψάλλουμε: «Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε». Ὁ Χριστός ἦρθε ὄχι κατά φαντασία ἀλλά κατά πραγματικότητα σ' αὐτόν τόν κόσμο, μ' αὐτά τά προβλήματα, τίς δυσκολίες. Ἦρθε γιά νά ὑψώσει τούς ἀνθρώπους πάνω ἀπό τόν κόσμο αὐτό καί νά μάς δώσει ὡς μόνιμη κιβωτό τήν Ἁγία Του Ἐκκλησία. Ὅταν μποῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία καί ἐναποθέσουμε στόν Χριστό τήν τραγωδία τῆς υπάρξεώς μας καί ἐκεῖ ταπεινά παρακαλέσουμε τόν Χριστό νά μάς ὑψώσει ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου καί νά ἔρθει στήν καρδιά μας νά κατοικήσει, τότε εἶναι ἀδύνατο ὁ Χριστός νά μὴν ἐπισκεφθεῖ τήν καρδιά μας. Ὁ Χριστός ἐγεννήθη στόν πιό εὐτελεῖ τόπο, σέ μία σπηλιά πού ἦταν στάβλος, γιά νά μάς δείξει ὅτι κατέρχεται μέσ στή σπηλιά τῆς καρδιάς μας, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη μέ τά ἄλογα πάθη μας. Φτάνει ἐμεῖς νά τό ζητήσουμε. Περιγράφεται ἕνα ὄραμα τοῦ Ἁγίου Ἰερωνύμου, πού ἀσκήτευε στή Βηθλεέμ, ὅταν εἶδε τόν Χριστό ὡς βρέφος στή φάτνη προσευχόμενος ἡ καρδιά του σκίρτησε ἀπό ἀγάπη καί εἶπε: «Χριστέ μου, τί δῶρο νά σοῦ προσφέρω; Οἱ μάγοι Σοῦ πρόσφεραν τά δῶρα, οἱ ποιμένες τήν προσκύνηση, οἱ ἄγγελοι τόν ὕμνο». Τότε ὁ Χριστός τοῦ εἶπε: «Ἰερώνυμε, τό δῶρο πού θέλω νά μοῦ κάνεις εἶναι οἱ ἁμαρτίες σου, θέλω νά μοῦ προσφέρεις τόν ἑαυτό σου».

Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού ἦρθε στή γῆ ὁ Χριστός. Ὅχι γιά νά καλέσει τούς δικαίους

ἀλλά τούς ἁμαρτωλούς σέ μετάνοια. Ἔτσι γιά τόν σημερινό ἄνθρωπο τόν ταλαιπωρημένο, τόν κουρασμένο, τόν θλιμμένο, ὁ ὁποῖος συνθλίβεται καί πολιορκεῖται μέσα ἀπό τά ποικίλα ρεύματα πού ὑπάρχουν ἐναντίον του, ὁ Χριστός εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα, εἶναι ὁ μόνος χώρος πού ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ξεκουραστεῖ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ πατέρας μας ὁ ὁποῖος μάς περιμένει. Ἔτσι σ' ἐμάς ἀπομένει νά ζητήσουμε τόν Θεό, νά τόν παρακαλέσουμε νά ἔρθει μέσα μας καί ὁ Χριστός ἀπό τήν ἄπειρη ἀγάπη πού ἔχει, ἀμέσως θά βρεθεῖ μέσα μας. Ὅπως λέει στή Γραφή «ἐτι λαλοῦντος σου ἐρῶ, ἰδοῦ πάρειμι», ἐνῶ ἀκόμη μιλάς, θά σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἤδη παρών.

Ἐπομένως εἶναι χαρμόσυνο τό μήνυμα τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Χριστός κατέρχεται κοντά μας καί κατερχόμενος μάς ἀνεβάξει. Αὐτός κατήλθε πρῶτος στή γῆ γιά νά μάς ἀνυψώσει. Εἰδικά στήν ἐποχή μας βρισκόμαστε σέ μία ἀλματώδη πρόοδο τῆς ἐπιστήμης. Ὁ χριστιανός ὁ ὁποῖος βιώνει τήν πραγματικότητα τοῦ Χριστοῦ σάν τοῦ μόνου γεγονότος τό ὁποῖο εἶναι τό μόνο καινό ὑπό τόν ἥλιο, δέν πρέπει νά διακατέχεται ἀπό φόβο μπροστά στήν καθημερινότητα, μπροστά στίς σύγχρονες ἐξελίξεις καί τά προσφερόμενα πράγματα. Ἀλλά σάν ἐλεύθερα παιδιά τοῦ Θεοῦ, ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουμε μέσα μας τή βεβαία ἐλπίδα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, μπορούμε ἀπό μόνοι μας νά κρίνουμε ἀνάλογα μέ τήν πνευματική μας κατάσταση καί ἀνάλογα μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί μέ ὅ,τι μάς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, τί ἀπ' ὅλα ὅσα μάς προσφέρει ὁ σύγχρονος κόσμος καί πολιτισμός θά προσλάβουμε ἢ ὄχι. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητο νά μὴν κολλοῦμε φανατικά σέ τύπους καί νά χάνουμε τήν οὐσία. Ἡ οὐσία εἶναι ἡ σάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου στόν κόσμο. Ἔτσι ἂν ὁ χριστιανός εἶναι ἄτομο πού ἀγωνίζεται καί προσεύχεται, ἔχει τή συνείδηση πού τόν προφυλάσσει καί τοῦ δείχνει μέχρι ποιοῦ σημείου μπορεῖ νά μετάσχει τῶν ἀγαθῶν τῶν ἡμερῶν, γιά νά μὴ χαθεῖ ἡ οὐσία τοῦ γεγονότος τῶν Χριστουγέννων.

(ἀπόσπασμα ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας)

Τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου

Ἐπιφανίου μοναχοῦ
Μονῆς Καλλιστράτου, 9^{ος} αἰ.

Ἐξῆσε ἡ Ἄννα μέ τόν Ἰωακείμ πενήντα χρόνια χωρίς νά τεκνοποιήσει. Κάποτε ἀνέβηκαν στά Ἱεροσόλυμα στήν ἑορτή τῶν Ἐγκαινίων καί ἐνῶ ὁ Ἰωακείμ προσευχόταν στό ἱερό, ἄκουσε μιά φωνή ἀπό τόν οὐρανό νά τοῦ λέει: «Θά ἀποκτήσεις παιδί καί ἀπό αὐτό θά δοξασθεῖς». Ἡ γυναίκα του Ἄννα στά γηρατειά της συνέλαβε καί γέννησε ἕνα κορίτσι καί τό ὄνόμασε Μαριάμ ἐξαιτίας τῆς ἀδελφῆς της καί ὅλοι οἱ συγγενεῖς καί φίλοι τήν συνέχαιραν.

τούς Μαρία καί αὐτοί ἐπέστρεψαν στή Ναζαρέτ. Ὅταν ἔγινε ἡ Μαρία ἐπτά ἐτῶν, οἱ γονεῖς της πήγαν πάλι στήν Ἱερουσαλήμ καί χάρισαν τό παιδί τους ἀφιερώνοντάς το στόν Κύριο γιά ὅλη του τή ζωή. Ὑστερα ἀπ' αὐτό σέ λίγο ὁ Ἰωακείμ, ὁ πατέρας της, πέθανε, ὅπως λένε ὀγδόντα ἐτῶν. Ἡ Μαρία νύχτα-μέρα ἔμεινε στόν ναό καί ἡ Ἄννα ἄφησε τή Ναζαρέτ, ἦλθε στήν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ζοῦσε μαζί μέ τή θυγατέρα της Μαρία. Καί ἀφοῦ ἔζησε ἀκόμη δύο χρόνια καί ἔγινε ἑβδομήντα δύο

Ὅταν ἡ Μαρία ἔγινε τριῶν ἐτῶν, τήν ὀδήγησαν οἱ γονεῖς της στήν Ἱερουσαλήμ καί τήν παρουσίασαν στόν Κύριο μαζί μέ δῶρα. Αὐτήν καί τά δῶρα τά παρέλαβε ὁ ἱερέας Ὅδαέ, πού λεγόταν καί Βαραχίας καί ἦταν πατέρας τοῦ Ζαχαρία. Ὅλοι οἱ ἱερεῖς ἦταν χαρούμενοι καί ἀφοῦ προσευχήθηκαν εὐλόγησαν τόν Ἰωακείμ, τήν Ἄννα καί τήν κόρη

ἐτῶν πέθανε.

Ἡ Μαρία, ὅταν ἔμεινε ἐντελῶς ὀρφανή καί δέν εἶχε κανένα νά φροντίζει, δέν ἔβγαινε ἀπό τόν ναό τοῦ Κυρίου κι ἂν χρειαζόταν κάτι πήγαινε μόνο στήν Ἐλισάβετ ἡ ὁποία κατοικοῦσε κοντά στόν ναό. Ἔμαθε ἑβραϊκά, ἐνῶ ζοῦσε ἀκόμη ὁ πατέρας της Ἰωακείμ. Ἦταν φιλομαθής, μάθαινε εὐκόλα, καί ἂν καί ἦταν ἀπομονωμένη, μελετοῦσε καί ἀσχο-

λούνταν μέ τίς θείεσ Γραφέσ καί είχε μεγάλη επίδοση στήν έπεξεργασία του μαλλιού, του λιναριού, του μεταξιού και του βαμβακιού. Στή σοφία και στή σύνεση ξεπερνούσε όλες τίς κοπέλεσ τήσ έποχήσ τήσ, όπως λέει σχετικά μ' αυτήν ο πρόγονός τήσ Σολομώντασ. Πραγματικά πολύ σωστά έλεγε γι' αυτήν· «Γυναίκα άνδρεία ποιόσ μπορεί νά βρει;» και όλα τά υπόλοιπα.

Ύπηρχε ένα καθορισμένο μέρος στον ναό του Κυρίου κοντά στή στοά του θυσιαστηρίου, όπου στέκονταν μόνο οι παρθένεσ. Οι άλλεσ παρθένεσ μετά τή συναξη και τήν απόλυση έφευγαν όλες και πήγαιναν στους δικούσ τουσ, ή Μαρία όμως παρέμενε φυλάγοντασ τό θυσιαστήριο εξυπηρετώντασ τον ναό και τουσ ιερείσ. Ο χαρακτήρασ τήσ ήταν ο έξήσ: Σ' όλα ήταν σεμνή και ολιγόλογη, πολύ υπάκουη, εύπροσήγορη, διακριτική μ' όλους τουσ άνθρώπουσ, άγέλαστη, ήρεμη, δέν θύμωνε ποτέ, προσιτή σ' όλους, εκτιμώντασ όλους, τιμούσε και σεβόταν κάθε άνθρωπο, γι' αυτό όλοι θαύμαζαν τή σύνεση και τά λόγια τήσ. Είχε κανονικό ύψοσ - μερικοί λένε ότι ήταν λίγο πύ ψηλή από τό κανονικό - μέ δέρμα

σαν του ώριμου σιταριού, μέ ξανθά μαλλία, μέ μεγάλα γαλανά μάτια, μέ μαύρα φρύδια και μεγάλη μύτη, μέ μακριά χέρια, δάχτυλα και πρόσωπο, γεμάτη από θεία χάρη και ωραιότητα, ταπεινή, χωρίς στόμφο, χωρίς ρυτίδεσ, μέ υπερβολική ταπεινώση. Γι' αυτό και τήν διάλεξε ο Θεόσ, όπως ή ίδια είπε δοξολογώντασ τον Κύριο, αγαπώντασ και φορώντασ ρούχα στό φυσικό τουσ χρώμα, όπως τό έπαινε βραβιώνει αυτό τό άγιο μαφόριό τήσ.

Έγενθε τό μαλλί του ναού του Κυρίου και τρεφόταν από τον ναό, ασχολούμενη μέ τήν προσευχή, τήν ανάγνωση, τή νηστεία, μέ τό εργόχειρό τήσ και μέ κάθε άρετή, ώστε μέ τήν ποικιλία των έργασιών τήσ και μέ τή δραστηριότητά τήσ νά γίνει ή πραγματικά άγια Μαρία δάσκαλοσ πολλών γυναικών. Όταν ήταν δώδεκα έτών μία νύχτα πύ προσευχόταν κοντά στίσ θύρεσ του θυσιαστηρίου, τά μεσάνυχτα, έλαμψε ένα φώσ πύ λαμπρό κι από τον ήλιο και ακούστηκε μία φωνή μέσα από τό ιλαστήριο πύ έλεγε: «Θά γεννήσεισ τον Υιό μου». Αυτή έκρυψε τό μυστικό και δέν τό είπε σε κανένα μέχρι τήν Ανάληψη του Κυρίου.

(άπόσπασμα από τον λόγο «περί του βίου τήσ Ύπεραγίασ Θεοτόκου», Δημητρίου Τσάμη Θεομητορικών, Τόμοσ Α')

Άπολυτίκιο

Σήμερον τήσ εύδοκίασ Θεού τό προοίμιον και τήσ των ανθρώπων σωτηρίασ ή προκήρυξις. Έν ναώ του Θεού τρανώσ ή Παρθένοσ δείκνυται και τον Χριστόν τοίσ πάσι προκαταγγέλλεται. Αυτή και ήμείσ μεγαλοφώνωσ βοήσωμεν· Χαίρε τήσ οικονομίασ του Κτίστου ή εκπλήρωσισ.

Σήμερα είναι (εορτάζεται) τό προμήνυμα τήσ εύδοκίασ (τήσ ευνοϊκήσ διάθεσησ και συγκατάθεσησ) του Θεού και ή προαναγγελία τήσ σωτηρίασ των ανθρώπων. Στον ναό του Θεού φανερά ή Παρθένοσ εμφανίζεται (παρουσιάζεται) και τον Χριστό σ' όλους προαναγγέλλει. Σ' αυτή κι ήμείσ άσ πούμε μέ δυνατή φωνή· Χαίρε σύ, πύ είσαι ή εκπλήρωση του μυστηρίου τήσ οικονομίασ του Κτίσθη και Δημιουργού (τήσ θείασ οικονομίασ).

Περπατώντας στά βήματα του Ἁγίου Ἰωάννου του Ἐλεήμονος

του Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ι.Μ.Λ.
Ἀρχιμανδρίτου Ἰσαάκ

Στὴν «ἐπὶ τοῦ Ὄρους» ὁμλία του, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός λέει: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». Τὰ λόγια αὐτά βρῖσκουν πλήρη ἐφαρμογή στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ἐλεήμονα Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴ φιλανθρωπία μέλημα τῆς ζωῆς του, γι' αὐτό καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τοῦ ἔδωσε τό τιμητικό προσωνύμιο τοῦ Ἐλεήμονος.

Τό παράδειγμα αὐτοῦ τοῦ μεγάλου φιλανθρώπου, τοῦ χαριτωμένου καὶ ρωμαλέου, εἶναι τό πύο τρανό καὶ πιστοποιημένο μέ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό Πατέρα μας, καὶ τόσο διδακτικό γιὰ τὴν ἐποχή μας, πού εἶναι μία ἐποχή ἄκρατου ἀτομισμού.

Μετά τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του παίρνει τὴν ἀπόφαση σταθερά καὶ ἡρωικά νά ἀφιερωθεῖ ἀποκλειστικά στή διακονία τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων του καὶ ἡ ἀπόφασή του ἔγινε ἔργο. Ἡ ἀγάπη καὶ τό ἐνδιαφέρον του διοχετεύονται πλούσια στὸν συνάνθρωπο. Οἱ πονεμένοι καὶ οἱ βασανισμένοι, οἱ χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά, οἱ φτωχοὶ καὶ ἀπόκληροι τῆς ζωῆς γίνονται οἱ προστατευόμενοι τοῦ μεγάλου φιλανθρώ-

που. Τό παράδειγμά του φωτίζει τίς καρδιές.

Ἡ ἀγάπη του ἡ ἀνιδιοτελής καὶ πλούσια διδάσκει καὶ συγκινεῖ μικροὺς καὶ μεγάλους. Ὁ λύχνος ὅμως πρέπει νά τεθεῖ καὶ στὸν ἀνάλογο λυχνοστάτη. Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπλώσει καὶ νά σκορπίσει τό φῶς του πλατύτερα.

Ἡ εὐκαιρία δόθηκε. Γίνεται Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Ὑποτάσσεται σὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ μέ ταπείνωση καὶ παραδίδεται στὴν κλήση τοῦ Θεοῦ. Ἀναδεικνύεται γιὰ τὴν πόλη τοῦ Ἀλεξάνδρου μά καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴν Αἴγυπτο ἕνας ἄλλος Νεῖλος. Ἐνας Νεῖλος πνευματικός. Ἐνας Νεῖλος πού ξεχύνει τό ρεῦμα τῆς ἀγάπης του παντοῦ καὶ πλούσια, γιὰ νά ποτίσει καὶ νά δροσίσει τίς φλογισμένες ἀπὸ τὴ φτώχεια καρδιές. Ξεχύνει ἄφθονα τὰ ἐλέη τῆς

φιλανθρωπίας του καὶ πέραν ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου. Γίνεται ποταμός πού μεταδίδει τὴν ἀγάπη σέ κάθε ὑπαρξη, ὅπου κι ἂν βρῖσκεται. Ἡ Ἀλεξάνδρεια γίνεται ἀγνώριστη. Νοσοκομεία, ὀρφανοτροφεία, συσσίτια γιὰ τοὺς φτωχοὺς, πτωχοκομεία.

Οἱ φροντίδες του ὅμως δέν περιορίστηκαν μόνο στὴν ἀνακούφιση τῆς φτώχειας καὶ

της δυστυχίας. Μεριμνά και για την πνευματική δίψα και πείνα. Κτίζει ναούς, οργανώνει πνευματικά κηρύγματα παντού. Τά ζιζάνια του κακού, των αιρέσεων και της αμαρτίας ξεριζώνονται τό ένα μετά τό άλλο.

Γεννιέται μία άλλη κοινωνία. Μία κοινωνία πού προσφέρει τά πάντα. Όλα για τούς άλλους, αυτό είναι τό σύνθημα της ζωής του. Για τόν έαυτό του τίποτα. Πρόχειρο στρώμα, τριμμένο ράσο, φτωχικό φαγητό, άσκητικό κελλί, ό,τι καλό και φανταχτερό τό προσφέρει και τό μοιράζει σέ άλλους πού έχουν ανάγκη.

Φεύγει ικανοποιημένος πρός τόν θρόνο του Κυρίου Του χωρίς νά παραβεί την υπόσχεση πού έδωσε, της αφιέρωσης αποκλειστικά στή διακονία του συνανθρώπου του και αυτό φαίνεται από τή διαθήκη πού άφησε, λέγοντας μεταξύ άλλων: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου, πού άκουσες την προσευχή μου και στην κατοχή μου τώρα πού πεθαίνω δέν έμεινε παρά ένα τρίτον του νομίσματος, τό όποιο προστάζω νά δοθεί στους φτωχούς αδελφούς μου».

Η Ίερά Μητρόπολή μας μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων της, προσπαθεί νά μιμηθεί στό ελάχιστο τό έργο του Αγίου της έλεημοσύνης και της αγάπης, του Αγίου Ιωάννη του Έλεήμονος, πού είναι βλάστημα και θρέμμα της πόλεώς μας αλλά και ό Πολιούχος μας.

Χωρίς τυμπανοκρουσίες, άθόρυβα αλλά δυναμικά, μέ πολλή αγάπη και ευαισθησία και ταπείνωση από τόν Μητροπολίτη μας κ. Αθανάσιο, τόν Έπίσκοπό μας κ. Νικόλαο, τούς πατέρες και τόν πιστό λαό μας γίνεται ένα έργο μεγάλο, πνευματικό και κοινωνικό.

Ίδρύεται τό Πολυδύναμο Κέντρο «Άγιος Ιωάννης ό Έλεήμων», πού στόχο έχει την προσφορά υπηρεσιών και βοήθειας πρός τούς ανθρώπους όλων των ηλικιών, ανεξάρτητα από εθνικότητα, φυλή, γλώσσα και θρησκεία μέ γνώμονα την αγάπη πρός τόν άνθρωπο, όπως μάς τά δίδαξε ό Κύριός μας Ίησούς Χριστός και τά βίωσε ό Άγιος Ιωάννης ό Έλεήμονας.

Από τό Πολυδύναμο Κέντρο πηγάζουν οι υπηρεσίες :

- Κέντρο οικογενειακής καθοδήγησης (Κ.Ο.Κ.) μέ δυό κοινωνικούς λειτουργούς.
- Δραστηριότητες και υπηρεσίες πρός ηλικιωμένους, μονήρεις και αναπήρους.
- Υπηρεσίες πρός νέους και έφήβους.
- Πρόγραμμα προστασίας και άπασχόλησης παιδιών από μονογονεϊκές οικογένειες «Αμάθεια».
- Φιλόπτωχος Αδελφότητα ή όποία στηρίζει εκατοντάδες οικογένειες οικονομικά και ήθικά.

Οι άνθρωποι πού προσέρχονται για ένα πιάτο φαγητό, είναι εκατοντάδες. Τά πρωϊνά σάντουιτς μέ χυμό πού προσφέρονται σέ παιδιά Δημοτικού-Γυμνασίου και Λυκείου, είναι διπλάσια από άλλες χρονιές. Οι ανάγκες των ανθρώπων αυξάνονται καθημερινά λόγω της οικονομικής κρίσης, γι' αυτό και ή Μητρόπολή μας ξεκίνησε μία προσπάθεια νά λειτουργήσει ένα χώρο, όπου θά προσφέρονται διάφορα είδη φαγητού, ρουχισμού κ.λ.π σέ οικογένειες πού έχουν ανάγκη. Μέ τή βοήθεια του Θεού, μέσα στα πλαίσια των έορτασμών του Αγίου Ιωάννου του Έλεήμονος θά πραγματοποιηθούν τά έγκαίνια του χώρου αυτού, πού θά είναι χώρος προσφοράς και αγάπης, «ή Παραμυθία».

Έξ αιτίας πολλών οικονομικών και οικογενειακών προβλημάτων, κρίθηκε αναγκαίο νά υπάρξει και πρόγραμμα ψυχολογικής στήριξης μέ δυό ψυχολόγους.

Έχει δημιουργηθεί χώρος για παιχνίδια έσωτερικού και έξωτερικού χώρου, για

νά απασχολούνται τά παιδιά καθώς και παιδική χαρά γιά τά πύό μικρά παιδιά.

Γιά μία εὐχάριστη ξεκούραση καί ξεγνοιασιά ἔχει δημιουργηθεῖ ἡ καφετέρια «Διέξοδος», γιά νά περνά κάποιος τίς ἐλεύθερες

του ὥρες σ' ἓνα περιβάλλον ἤρεμο καί ἤσυχο.

Ἡ Μητρόπολή μας δημιούργησε σχολές βυζαντινῆς ἀγιογραφίας, βυζαντινῆς καί παραδοσιακῆς μουσικῆς. Ἐπίσης λειτουργεῖ φροντιστήρια διαφόρων μαθημάτων γιά μαθητές Δημοτικῆς καί Μέσης Ἐκπαίδευσης ἐγκεκριμένα ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί Πολιτισμοῦ.

Δέν στάθηκε ὁμως μόνο σ' αὐτά. Δεκάδες ἐκκλησίες κτίστηκαν, γιά νά ἀποτελέσουν τούς τόπους λατρείας καί δοξολογίας τοῦ Θεοῦ Πατέρα μας. Λειτουργοῦν ἐπίσης κατηχητικῆς συνάξεις ὅλων τῶν βαθμίδων σέ ὅλες τίς ἐνορίες καί σέ ἀρκετές κοινότητες. Ἀπό ἐκεῖ ξεφυτρώνουν τά νέα βλαστάρια πού ποτίζονται μέ τά νάματα τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδας μας.

Κατά τή διάρκεια τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου λειτουργοῦν στόν κατασκηνωτικό χώρο στόν Σαῖττά κατασκηνώσεις, στίς ὁποῖες διδάσκεται καί βιώνεται ὁ τρόπος τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ζωῆς. Πέραν τῶν δυό χιλιάδων παιδιῶν, ἀγοριῶν καί κοριτσιῶν, κάθε χρόνο ἐπισκέπτονται τίς κατασκηνώσεις.

Δημιουργήθηκε ὁμάδα καταρτιζομένων ἀτόμων γιά :

- Τήν ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων, τήν ποιμαντική διακονία νοσοκομείου, πού σκοπό ἔχει τή διακονία τῶν ἀσθενῶν καί τῶν ἐργαζομένων σ'αυτό ἀλλά καί ἐπισκέψεις γιά συμπαράσταση καί βοήθεια τῶν ἀσθενῶν.

- Τήν ποιμαντική διακονία οἴκων εὐγηρίας πού σκοπός της εἶναι ἡ παροχή βοήθειας καί ἡ πνευματική οἰκοδομή τῶν τροφίμων τῶν στεγῶν αὐτῶν, μέ εἰδική ὁμάδα ἀπό κυρίες τῶν ὀρθοδόξων ἐνοριακῶν Συνδέσμων.

- Τήν ποιμαντική διακονία τῶν στρατευμένων παιδιῶν μας μέ τό μυστήριο τῆς ἱεράς ἐξομολογήσεως καί τῆς Θείας Λειτουργίας.

Οἱ ὁμιλίες τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου μας ἀνά δεκαπενθήμερο γιά νέους ἀλλά καί γιά ἄτομα πύό μεγάλης ἡλικίας καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου μας ὅπως καί τῶν Ἱερέων στίς διάφορες ἐνορίες, ἔχουν καταστει πόλος ἔλξης δεκάδων ἀνθρώπων,

για να ακούσουν τον λόγο του Θεού και να ωφεληθούν.

μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως.

Ἡ δημιουργία τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ εἶναι ἓνα ἄλλο σημαντικό ἔργο προσφορᾶς πρὸς τὸν συνάνθρωπό μας. Ἔχει γίνει καθημερινὸς σύντροφος τοῦ καθενός. Ἐκτὸς ἀπὸ πνευματικὴ ὠφέλεια, προσφέρεται ὑγιᾶς

Ἐνα πολὺ σημαντικό ἔργο πού ἐπιτελεῖται ἀπὸ τὴ Μητρόπολή μας εἶναι οἱ ἐπισκέψεις σ' ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας καὶ τοῦ Ἐπισκόπου μας, καθὼς καὶ τῶν πνευματικῶν πατέρων γιὰ τὸ

ψυχαγωγία καὶ ἐνημέρωση γιὰ διάφορα θέματα.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμονας ἄς φωτίζει μὲ τὸ παράδειγμά του τὴ ζωή μας, γιὰ νὰ συνεχίσει ὁ καθένας μας τὴν προσφορά του πρὸς τὸν συνάνθρωπό του, καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμή ἢ καρδιά μας νὰ καίγεται ὑπὲρ ὅλης τῆς κτίσεως καὶ ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου καὶ ὅπως εἶπε ὁ Χριστὸς μας «γίνεσθε οἰκτίρμονες καθὼς ὁ Πατὴρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος οἰκτίρμων ἐστίν», νὰ γίνουμε οἰκτίρμονες καὶ ἐλεήμονες ὅπως ὁ οὐράνιος Πατέρας μας.

Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας καί ἡ Κύπρος

τοῦ **Πρωτ. Μιχαήλ Α. Μιχαήλ**

Ενας ἀπό τούς μεγάλους Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος κατέχει ξεχωριστή θέση στίς καρδιές τῶν Κυπρίων, εἶναι ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος. Ἡ ἀγάπη τῶν κατοίκων αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ πρὸς τόν Ἅγιο εἶναι μεγάλη καί αὐτό εἶναι ἐμφανές καί γνωστό σέ κάθε Κύπριο. Μέ τήν εὐκαιρία λοιπόν τῆς ἐορτῆς του, στίς 30 Νοεμβρίου, καταθέτουμε καί ἐμεῖς λίγα λόγια ὡς ἐλάχιστη ἔνδειξη σεβασμοῦ πρὸς τόν Ἅγιο, τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη στόν τόπο μας εἶναι πολύ διαδεδομένη καί αὐτό φαίνεται ἀπό τό ὅτι πολλοί Κύπριοι φέρουν τό ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα.

Ὁ Ἀπ. Ἀνδρέας ἦταν ἀδελφός τοῦ Σίμωνα Πέτρου καί καταγόταν ἀπό τήν πόλη Βηθσαϊδά τῆς Γαλιλαίας. Οἱ γονεῖς του ἦταν ὁ Ἰωνάς ἢ Ἰωάννης καί ἡ Ἰωάννα. Μέ τόν ἀδελφό του

Σίμωνα Πέτρο, ἀσκοῦσαν τό ἐπάγγελμα τοῦ ψαρά στή λίμνη τῆς Τιβεριάδος. Ἡ Καινή Διαθήκη οὐσιαστικά σιωπᾷ γιά τό πρόσωπό του, ἐνῶ οἱ σχετικές παραδόσεις καί θρύλοι πολλαπλασιάζονται ἀπό τόν 3ο αἰῶνα καί ιδιαίτερα κατά τόν 8ο καί 9ο αἰῶνα.

Ὁ Ἀπ. Ἀνδρέας ἦταν ὁ πρῶτος πού κλήθηκε καί ἀκολούθησε τόν Χριστό, γι' αὐτό ἀποκαλεῖται καί «Πρωτόκλητος». Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ Ἀποστόλου μέχρι τή Σταύρωση, τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου,

ὑπῆρξε σχεδόν ἴδια μέ ἐκείνη τῶν ἄλλων μαθητῶν. Μετά τήν Πεντηκοστή καί τόν σχηματισμό τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, βρέθηκαν στή Σινώπη τοῦ Εὐξείνου Πόντου μαζί μέ τόν ἀδελφό του Πέτρο καί ἄλλους μαθητές. Ἐκεῖ ἔδρασε ἀνάμεσα στούς Ἐθνικούς καί Ἰουδαίους. Ἀπό τή Σινώπη ὁ Ἀνδρέας μαζί μέ τόν Μαθθία καί ἄλλους μαθητές πήγαν στήν Ἀμισό (Σαμφούντα), ὅπου ἴδρυσαν τήν ἐκεῖ Ἐκκλησία. Ἀφοῦ περιήλθε τίς περιοχές τοῦ Πόντου, τῆς Ἰβηρίας καί τήν Παρθία γύρισε στή Ἱεροσόλυμα μᾶλλον τό 34 μ.Χ., γιά

νά γιορτάσει τό Πάσχα μέ τούς λοιπούς μαθητές.

Στή συνέχεια πέρασε ἀπό τό Βυζάντιο, τήν Ἡράκλεια τῆς Θράκης, τή Μακεδονία καί τήν Πελοπόννησο μέ τελικό σταθμό τήν Πάτρα. Μέ ὀρμητήριο τήν Πάτρα ὁ Ἀπόστολος κήρυττε σέ ὅλη

τήν Ἀχαΐα, τήν ἐποχή πού ἦταν ἀνθύπατοι ὁ Λεσβίος καί ὁ διάδοχός του Αἰγεάτης. Ἐκεῖ ἡ διδασκαλία του καρποφόρησε καί μέ τίς προσευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ἀσθενεῖς. Ἀκόμα καί ἡ Μαξιμίλλα, σύζυγος τοῦ ἀνθύπατου Αἰγεάτου, ἀφοῦ τή θεράπευσε ὁ Ἀπόστολος ἀπό τή βαριά ἀρρώστια πού εἶχε, πίστεψε στόν Χριστό. Τό γεγονός αὐτό ἐκνεύρισε τόν ἀνθύπατο καί, μέ τήν παρότρυνση εἰδωλολατρῶν ἱερέων, συνέλαβε τόν Ἀπ. Ἀνδρέα καί τόν ὁδήγησε

στό μαρτύριο μέ σταυρικό θάνατο. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἀπό ταπείνωση παρακάλεσε τούς σταυρωτές του νά τόν σταυρώσουν σέ σχῆμα Χ καί μέ τό κεφάλι πρὸς τά κάτω, γιά νά μὴν ἔχει τόν ἴδιο μαρτυρικό θάνατο μέ τόν Διδάσκαλό του. Αὐτό συνέβη πιθανόν τήν ἐποχή τοῦ διωγμοῦ τοῦ Νέρωνα. Τό λείψανό του τό ἔθαψε μέ εὐλάβεια ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος Πατρῶν Στρατοκλήης. Ἔτσι ἀπό τότε ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἔγινε ὁ πολιοῦχος ἅγιος τῆς Πάτρας. Τό ὄνομά του εἶναι πολύ διαδεδομένο καί σέ ἄλλες περιοχές πού κήρυξε τό Εὐαγγέλιο καί ἴδρυσε τίς πρῶτες χριστιανικές ἐκκλησίες, ὅπως στό Κίεβο τῆς Ρωσίας στό Βυζάντιο καί ἄλλοῦ.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα εἶναι πολύ διαδεδομένη καί στήν Κύπρο, ὅπου βρίσκεται τό μοναστήρι του, ἀλλά καί ἑκατοντάδες ναοί καί παρεκκλήσια, πού εἶναι ἀφιερωμένα πρὸς τιμὴν του. Στήν Ἱερά Μητρόπολή μας ἔχουμε τήν ἰδιαίτερη εὐλογία νά ἔχουμε δύο ναοὺς στήν πόλη μας ἀφιερωμένους στό ὄνομα τοῦ Πρωτόκλητου Ἀποστόλου Ἀνδρέα. Ὁ πρῶτος βρίσκεται στή Μέσα Γειτονιά καί ὁ δεύτερος στήν περιοχή Χαράκη.

Τό μοναστήρι τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα βρίσκεται στό ἀνατολικότερο ἄκρο τῆς Κύπρου καί κτίστηκε τό 1867, ὅπου ὑπῆρξε πρὸ τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς ἓνα ἀπό τά μεγαλύτερα προσκυνήματα τῆς Κύπρου. Τό μοναστήρι αὐτό γιορτάζει κανονικά στίς 30 Νοεμβρίου. Στά παλαιότερα χρόνια ἐπειδή οἱ συγκοινωνίες ἦταν ἐλάχιστες μέχρι μηδαμινές καί ὁ κόσμος προσερχόταν εἴτε μέ ζῶα εἴτε μέ ἄλλα μέσα τῆς ἐποχῆς, μεταφέρθηκε ἡ γιορτή τήν καλοκαιρινή περίοδο καί συγκεκριμένα στίς 15 Αὐγούστου (ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου), πού συμπίπτει μέ τήν ἐπέτειο τῶν ἐγκαινίων τῆς Μονῆς.

Γιά τήν ἴδρυση τοῦ φημισμένου μοναστηριοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, ἐλάχιστα εἶναι γνωστά. Ἡ παράδοση φέρει τόν Ἀπόστολο νά ἔχει περάσει ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο τόν 1ο αἰῶνα μ.Χ., ὅταν τό καράβι μέ τό ὄποιο ταξίδευε ἔμεινε ἀγκυροβολημένο γιά τρεῖς ἡμέρες σέ παρακείμενο λιμανάκι λόγω ἄπνοιας. Ἐκεῖ ὁ Ἀπόστολος, σύμφωνα μέ μιά παράδοση, κτύπησε μέ τό ραβδί του στόν βράχο καί τότε

ἄρχισε νά ἀναβλύζει ἄφθονο νερό. Αὐτό τό ἁγιασμένο νερό ξεδίψασε τούς ναυτικούς καί θεράπευσε τό τυφλό παιδί τοῦ καπετάνιου, ὁ ὁποῖος ἔκτισε στήν ἴδια τοποθεσία ναό καί τόν ἀφιέρωσε στόν Πρωτόκλητο μαθητή τοῦ Χριστοῦ.

Στίς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1967 καί μετά ἀπό ἐνέργειες τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς, μεταφέρθηκε στήν Κύπρο γιά πρώτη φορά, ἡ ἁγία Κάρα τοῦ Ἀποστόλου ἀπό τήν Πάτρα. Αὐτό πραγματοποιήθηκε μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης 100 χρόνων ἀπό τήν οἰκοδόμηση τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα στήν Καρπασία. Ἡ τιμία Κάρα παρέμεινε στόν τόπο μας γιά μία βδομάδα, ὅπου ἐξετέθη σέ εὐλαβικό προσκύνημα. Τήν συνόδευαν οἱ Μητροπολίτες Πατρῶν κ. Κωνσταντῖνος, Νικαίας κ. Γεώργιος καί Ὑδρας κ. Ἱερόθεος. Τήν παρέλαβε στό λιμάνι Ἀμμοχώστου ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος ὁ Γ', μέσα σέ ἀτμόσφαιρα θρησκευτικῆς κατάνυξης καί μέ τούς ἤχους τῆς φιλαρμονικῆς τοῦ δήμου Ἀμμοχώστου. Ἐπίσης χιλιάδες Κύπριοι, μικροί καί μεγάλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, ξεκίνησαν ἀπό τά τέσσερα σημεῖα τοῦ νησιοῦ μας καί πῆγαν καί προσκύνησαν τήν τιμία Κάρα.

Αὐτές τίς μέρες, πού γιορτάζουμε μέ λόγους μεγάλους καί πανηγυρικούς, μέ χαρές καί φωταγωγίες, λιτανεῖες καί κωδωνοκρουσίες τόν Ἅγιό μας, τόν τῆς πρώτης κλήσεως μαθητή τοῦ Χριστοῦ, ἄς φέρουμε στή σκέψη μας τό σκλαβωμένο μοναστήρι του καί ἄς τόν παρακαλέσουμε νά κάνει καί πάλι τό θαῦμα του νά βρεθεῖ μία σωστή καί βιώσιμη λύση γιά τήν Κύπρο μας καί νά ἠχήσουν καί πάλι χαρμῶσυνα οἱ καμπάνες τῆς ἱεράς Μονῆς.

Ἀπολυτίκιο

Ἦχος δ'

Ὡς τῶν ἀποστόλων Πρωτόκλητος καί τοῦ κορυφαίου ἀυτάδελφος, τόν Δεσπότην τῶν ὅλων, Ἀνδρέα ἰκέτευε, εἰρήνην τῇ Οἰκουμένη δωρήσασθαι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Ἅγιος Νικόλαος

ὁ ἅγιος τῆς προσφορᾶς καί τῆς ἐλεημοσύνης

τῆς Πρεσβυτέρας Κυριακῆς Μιχαηλίδου

Ο Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μέ τή διδασκαλία καί τό παράδειμά τους ἀποτελοῦν τό ἐφαρμοσμένο Εὐαγγέλιο. Ὅλα τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μποροῦμε νά τά δοῦμε στή ζωή τους.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος, Ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ἀποτελεῖ ἕναν ἀπό τίς μυριάδες τῶν χαρισματόχων τῆς Ἐκκλησίας. Κατέχει ἐξέχουσα θέση στή χορεία τῶν Ἁγίων. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία δέν τόν ἐορτάζει μόνο τήν 6η Δεκεμβρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του καί τή 10η Μαΐου ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τῶν ἱερῶν λειψάνων του, ἀλλά καί κάθε Πέμπτη καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ ἔτους μαζί μέ τούς ἁγίους Ἀποστόλους.

Συναγωνιστής τῶν Ἀποστόλων, μιμητής τοῦ Κυρίου, ὑπόδειγμα ἁγίου Ἱεράρχη γιά τήν ποιμαντική του φροντίδα ἀναδείχθηκε γενναϊόδωρος ἔφορος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μέ

τά ἀναρίθμητα θαύματα πού ἐπίτελεσε καί ἐπιτελεῖ ὑπέρ τῶν πτωχῶν, τῶν ἐγκαταλειμμένων, ὅσων ὑποφέρουν ἀδικίες καί ὅσων μέχρι σήμερα ἐπικαλοῦνται τήν πατρική του προστασία.

Γεννήθηκε στά Πάταρα τῆς Λυκίας γύρω στά 250 μ.Χ. ἀπό εὐσεβεῖς καί πλούσιους γονεῖς, οἱ ὁποῖοι τόν ἀνέθρεψαν «ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου». Ἦδη ἀπό τή βρεφική του ἡλικία ἐφάνη ὁ πόθος του γιά τήν ἀρετή καί ὁ ζήλος του στήν τήρηση τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ σύμφωνα μέ μία παράδοση, δέν ἤθελε νά θηλάσει Τετάρτη καί Παρασκευή, παρά μόνο μετά τή δύση τοῦ ἡλίου.

Ὁ Νικόλαος σέ νεαρή ἡλικία χειροτονήθηκε πρεσβύτερος ἀπό τόν θεῖο του Ἀρχιεπίσκοπο Νικόλαο. Ἡ ἀγρυπνία, ἡ νηστεία καί ἡ προσευχή ἦταν οἱ ἀρετές στίς ὁποῖες ὁ νέος κληρικός διέπρεπε.

Ὁ Κύριος κάλεσε κοντά του τούς δυό γονεῖς του καί ἔμεινε κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Ἐχοντας ὀδηγὸ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου: «πώλησατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καί δότε ἔλεημοσύνην», ὅπου ἔβλεπε πείνα, φτώχεια καί ὀρφάνια ἔδινε. Διαμοίρασε ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα στοὺς πτωχοὺς. Ἡ ἐλεημοσύνη κατέστη ἡ μεγαλύτερη δόξα του ἐν Κυρίῳ. Θεωροῦσε ὅτι ἦταν ἀπλῶς διαχειριστὴς τῶν ἀγαθῶν καί φρόντιζε ἰδιαίτερα νὰ κρατᾶ κρυφές τίς ἀγαθοεργίες του. Ἐσωσε ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀτίμωση τρεῖς νεαρές κόρες, πού ὁ πατέρας τους πού ἦταν πνιγμένος στὰ χρεή, ἤθελε νὰ ἐξωθήσῃ στὴν πορνεία. Τρεῖς φορές πρόσφερε κρυφὰ ἀρκετὰ χρυσὰ νομίσματα, ὥστε νὰ μπορέσουν οἱ κόρες νὰ παντρευτοῦν. Ὅταν, τέλος, τὸν ἀνακάλυψε ὁ πατέρας τους, ὁ Νικόλαος τὸν ἔβαλε νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι δέν θὰ ἀποκάλυπτε σέ κανέναν τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργέτη του. Ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὴν ἀρετὴ του μὲ τὸ χάρισμα τῶν θαυμάτων καί οἱ δωρεές τῆς χάριτος τὸν ἔκαναν νὰ λάμπει ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀπλοχεριά του ἔσωσε πολλοὺς χριστιανούς ἀπὸ τὸν κατήφορο τῆς ἀμαρτίας, γιατί ἦταν ἄνθρωπος τῶν ἔργων καί ὄχι τῶν λόγων. Ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν μιά θαυμαστὴ ἐνσάρκωση τῆς ἀγάπης καί τῆς φιλανθρωπίας. Ὁ Θεὸς μὲ θαυμαστὴν ἐπέμβαση Του, τὸν ἀνέδειξε Ἐπίσκοπο Μύρων τῆς Λυκίας. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ ἐπεξέτεινε τοὺς ἀγῶνες του γιὰ τὴν προστασία τῶν φτωχῶν καί τῶν ἀπόρων, ἰδρύοντας φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα. Οἰκοδομῆ τοὺς πιστοὺς στὴν ἀλήθεια καί τὴν κατὰ Χριστὸ ζωὴ. Τρέχει παντοῦ ὅπου ὑπάρχει πόνος καί θλίψη, γιὰ νὰ παρηγορήσῃ καί νὰ ἐνισχύσει. Εἶναι ἓνας φωτεινὸς ὀδηγὸς πού μὲ τὸν λόγο καί τὸ παράδειγμά του φωτίζει, καθοδηγεῖ, ἐμπνέει. Καύχημα τῶν πιστῶν καί στόχος τῶν αἰρετικῶν. Προικισμένος μὲ θερμοεργό πίστη καί ἀκαταμάχητο θάρρος ἐμπύχωνε τοὺς χριστιανούς στὰ δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια τῶν διωγμῶν, παρόλο πού κι ὁ ἴδιος φυλακίστηκε καί βασανίστηκε κατὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ, μέχρι πού ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐλευθέρωσε ὅλους τοὺς χριστιανούς, ἀφοῦ κατέπαυσε τοὺς διωγμούς. Γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος ὑπῆρξε γιὰ τοὺς πιστοὺς ὡς ἀνὰ παρουσία τοῦ Φιλαν-

θρώπου καί Καλοῦ Ποιμένα Χριστοῦ. Δέν ὑπῆρχε δυστυχία πού νὰ μὴν συμπονέσει, ἀδικία πού νὰ μὴν ἐπανορθώσει, διχόνοια πού νὰ μὴν εἰρηνεύσει. Μὲ τὰ ὠραιότερα ἐγκώματα τὸν τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία. «Ποιμένα μέγαν» τὸν ἀποκαλεῖ. Καί προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς νὰ τὸν ἐγκωμάσουν καί νὰ ἐπικαλεσθοῦν «οἱ ἐν νόσοις τὸν ἰατρὸν· οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ρύστην· οἱ πένητες τὸν θησαυρόν· οἱ ἐν θλίψεσι τὴν παραμυθίαν· τὸν συνοδίτην οἱ ὁδοιπόροι· οἱ ἐν θαλάσῃ τὸν κυβερνήτην».

Γιὰ τὴ δυνατὴ πίστη του καί τὴν ἀγία βιωτὴ του ὁ Θεὸς τὸν ἀνέδειξε ποταμὸν ἰαμάτων καί πηγὴ θαυμάτων. Θαυματουργοῦσε ὅταν ζοῦσε, ἀλλὰ καί μετὰ τὴν ὄσια κοίμησή του. Ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Ρωμανὸς ὁ μελωδὸς σ' ἕναν ὕμνο τοῦ πρὸς τὸν Ἅγιο Νικόλαο: «οὐδεὶς ἐν πειρασμοῖς σέ ποτέ προσεκάλεσε καί τὴν λύσιν εὐθύς οὐκ ἐδέξατο, Ἅγιε. Τοὺς μὲν ἐν θαλάσῃ τοὺς δὲ ἐν τῇ γῇ γὰρ οὐ διαλείπεις σῶζων ἐκάστοτε, ὡς ἔχων τὸ δύνασθαι...». Γιατί ὁ Ἅγιος Νικόλαος δέν εἶναι μόνον ὁ προστάτης τῶν θαλασσινῶν ἀλλὰ καί ὅλων ἐκείνων πού συναντοῦν τρικυμίες στὴ ζωὴ τους.

Ἐλεήμων, φιλαλήθης καί δίκαιος ὁ Ἅγιος Νικόλαος πορευόταν ὀσιακὰ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, σάν ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμα καί ἐνόσω ζοῦσε οἱ ἄνθρωποι τὸν θεωροῦσαν ἅγιο καί ἐπικαλοῦνταν τὴ βοήθειά του στὶς θλίψεις καί στὶς δυσκολίες τους. Μὲ τὴν παρουσία του καί μόνον σκορποῦσε παντοῦ τὴν παρηγοριὰ καί τὴν ἀνάπαυση, τὴν εἰρήνη καί τὴν καλοσύνη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος συνέχισε μέχρι τὰ βαθιά γηρατειὰ τὸ ἔργο του, σκορπίζοντας παντοῦ τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγαπώσας καρδίας του καί διὰ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν καί τῶν θαυμάτων του ἀναδεικνυόμενος γιὰ ὅλους βοηθὸς καί προστάτης.

Σὲ μεγάλη ἡλικία, στὶς 6 Δεκεμβρίου, ὁ Κύριος τὸν κάλεσε κοντά Του, γιὰ νὰ εὐφραίνεται αἰώνια στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν καί νὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτελεῖ πλῆθος θαυμάτων στὴ ζωὴ, προστρέχοντας ἀρωγὸς στοὺς πιστοὺς καί δοξάζοντας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Λόγοι τοῦ ὁσίου Γέροντος Πορφύριου τοῦ Καυσοκαλυβίτη γιὰ τὴ ζωὴ μέσα στὴν οἰκογένεια

τῆς Μοναχῆς Θεοξένης - Καθηγουμένης
τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς
Ζωοδόχου Πηγῆς - Χρυσοπηγῆς Χανίων Κρήτης

Ο ὁσιος Γέροντας Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης εἶναι μία ἀγιασμένη μορφή τῶν καιρῶν μας, πού ζοῦσε διαρκῶς μέσα στή χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ στήν κοινωνία τῶν ἀγίων, ἐνῶ παράλληλα εἶχε μέριμνα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γνωστούς καὶ ἀγνώστους. Μέ τὴν ἀγία ζωὴ, τοὺς θεοφόρους λόγους του καὶ τὴ χάρη πού πλούσια τοῦ δώρισε ὁ Θεός, ὁ ὁσιος Γέροντας ἐνέπνευσε, παρηγόρησε καὶ θεράπευσε ψυχικά καὶ σωματικά χιλιάδες ἀνθρώπους σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο.

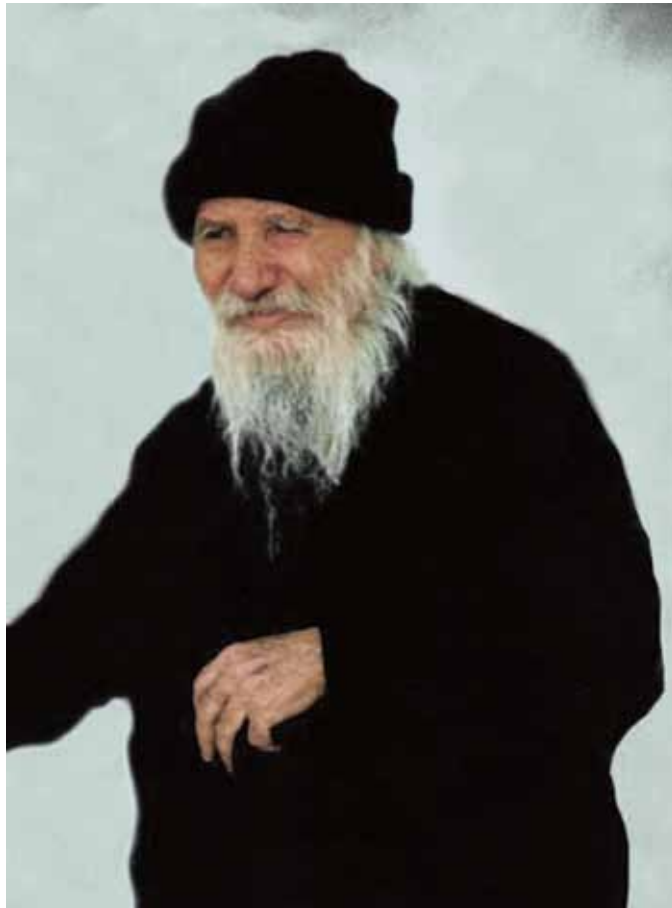
Γεννήθηκε τὸ 1906 σ' ἓνα χωριὸ τῆς Εὐβοίας καὶ κοιμήθηκε στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1991. Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀγάπησε τὸν Χριστό μετὰ δυνατὴ, ἀποκλειστικὴ ἀγάπη καὶ κατανόησε καὶ ἔζησε βαθιὰ αὐτὸ

πού ἔλεγε σ' ὅλη του τὴν ζωὴ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν. Μέ ζήλο καὶ χαρὰ ἀφιερώθηκε στὸν Χριστό καὶ ἔγινε μοναχὸς στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἀργότερα, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἔφερε τὸν Γέροντα Πορφύριο, νέο ἀκόμη, νὰ διακοινηθεῖ τὸν ἀνθρώπινο πόνο στήν Πολυκλινικὴ

Ἀθηνῶν, στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας. Ἐκεῖ, μετὰ τὸ χάρισμα πού τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, ἀπέκτησε βαθιὰ γνώση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Πλησίασε καὶ ἀγάπησε ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ τοὺς διακρίνει σὲ δίκαιους καὶ ἁμαρτωλούς.

Ὁ Γέροντας Πορφύριος εἶχε ἀπεράντη ἀγάπη, ἀνοχή καὶ συγχωρητικότητα. Ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ στενοχωρούμαστε, ὅταν οἱ ἄλλοι δὲν κάνουν τὸ σωστὸ, ἀλλὰ νὰ προσευχόμαστε γιὰ νὰ ἐπικρατήσει τὸ καλύτερο γι' αὐτούς μετὰ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅταν πῆγαιναν γονεῖς καὶ τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὰ παιδιά τους πού εἶχαν προβλήματα, ἐκεῖνος τοὺς παρακινούσε νὰ μὴν προσπαθοῦν νὰ τὰ διορθώσουν μετὰ συμβουλές ἢ μετὰ ἀπειλές, γιὰτὶ αὐτὸ μᾶλλον

ἐναντιώνει περισσότερο τὰ παιδιά πού ἔχουν ἐσωτερικὲς δυσκολίες. Ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ὅχι πολλὰ λόγια στὰ παιδιά. Τὰ λόγια χτυπᾶνε στ' αὐτιά, ἐνῶ ἡ προσευχὴ πηγαίνει στήν καρδιά. Προσευχὴ χρειάζεται, μετὰ πίστη δίχως ἄγχος, ἀλλὰ καὶ καλὸ παράδειγμα...

Αυτό που ζεις, αυτό και ακτινοβολείς. Ακτινοβολεί ο Χριστός μέσα σου; Αυτό πηγαίνει και στο παιδί σου».

Ο Γέροντας με μεγάλη λεπτότητα και διάκριση επισήμαινε την τεράστια ευθύνη των γονέων στην ανατροφή των παιδιών. Έλεγε: «Η αγάπη, ή όμοψυχία, ή καλή συνεννόηση των γονέων είναι ό,τι πρέπει για τα παιδιά. Μεγάλη ασφάλεια και σιγουριά... Όταν τα παιδιά πληγώνονται απ' την κακή μεταξύ των γονέων τους συμπεριφορά, χάνουν δυνάμεις και διάθεση να προχωρήσουν στην πρόοδο. Κακοκτίζονται και τό οικοδόμημα της ψυχής τους κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να γκρεμιστεί». Συμβούλευε μάλιστα τούς γονείς: «Όταν τα παιδιά είναι τραυματισμένα και πληγωμένα από κάποιο σοβαρό ζήτημα, νά μήν επηρεάζεσθε πού αντιδρούν και μιλούν άσχημα. Στην πραγματικότητα δέν τό θέλουν, αλλά δέν μπορούν νά κάνουν άλλως στίς δύσκολες στιγμές. Μετά μετανιώνουν. Άν όμως οί γονείς έννευρισθείτε και θυμώσετε, γίνεσθε ένα μέ τόν πονηρό και σάς παίξει όλους» .

Η προτροπή του Γέροντα ήταν: «Γίνετε άγιοι και δέν θά έχετε κανένα πρόβλημα μέ τά παιδιά σας. Η αγιότητα των γονέων άπαλλάσσει τά παιδιά απ' τά προβλήματα. Τά παιδιά θέλουν κοντά τους άνθρωπους άγιους, μέ πολλή αγάπη, πού δέν θά τά φοβερίζουν, ούτε θά περιορίζονται στή διδασκαλία, αλλά θά δίνουν άγιο παράδειγμα και προσευχή. Νά προσεύχεσθε οί γονείς σιωπηλά και μέ τά χέρια ψηλά πρós τόν Χριστό και ν' άγκαλιάζετε τά παιδιά σας μυστικά. Κι όταν κάνουν άταξίες, νά παίρνετε κάποια παιδαγωγικά μέτρα, αλλά νά μήν τά πιέζετε. Κυρίως νά προσεύχεσθε. Η ακτινοβολία της αγιοσύνης και όχι της ανθρώπινης προσπάθειας κάνει τά παιδιά καλά» .

Γι' αυτό συχνά τόνιζε ότι για νά άπαλλαγούν τά παιδιά από διάφορα έσωτερικά προβλήματα, δέν είναι άρκετές οί συμβουλές, οί έξαναγκασμοί, ή λογική κι οί άπειλές. Μάλλον τότε τά παιδιά γίνονται χειρότερα. Ο Γέροντας έξηγοϋσε πώς «χωρίς την αγάπη, ή συμβουλή πληγώνει, ή υπόδειξη βλάπτει, άκόμη και ή προσευχή δέν ώφελει» . Η διόρθωση γίνε-

ται μόνο μέ τόν έξαγιασμό των γονέων. Άν δέν αγιάζονται οί γονείς, έλεγε, άν δέν αγωνίζονται, κάνουν μεγάλα λάθη και μεταδίδουν τό κακό πού έχουν μέσα τους. Όταν, όμως, οί γονείς ήρεμούν μέ άγιο τρόπο ζωής, τότε μπορούν νά μιλήσουν μέ αγάπη και ψυχραιμία στά παιδιά τους, νά τά φιλοτιμήσουν, νά τούς πούν ότι τά εμπιστεύονται και ότι είναι σίγουροι πώς θά τά καταφέρουν καλύτερα, όταν προσπαθήσουν περισσότερο και ζητήσουν τή βοήθεια του Θεού.

Η αγάπη και ή ταπείνωση είναι για τόν όσο Γέροντα οί προϋποθέσεις για νά επικοινωνήσει ή ψυχή μέ τόν Θεό και τόν πλησίον. Αυτές πρέπει νά διέπουν και τίς σχέσεις των γονέων τόσο μεταξύ τους όσο και μέ τά παιδιά τους. Έτσι κάθε δυσκολία μέσα στην οικογένεια, έσωτερική ή έξωτερική, μπορεί νά υπερβαινεται. Συμβούλευε ο όσιος Γέροντας: «Σέ καθετί πού συμβαίνει, νά ρίχνετε τό βάρος στον έαυτό σας. Νά προσεύχεσθε μέ ταπείνωση, νά μήν αυτοδικαιώνεσθε. Βλέπετε, για παράδειγμα αντίζηλία από άπέναντι; Προσευχή έσείς μέ αγάπη, για νά ρίξετε αγάπη στην αντίζηλία. Άκούτε συκοφαντία εναντίον σας; Προσευχηθείτε!» . Μέ τόν τρόπο αυτό «σιγά σιγά θά σάς επισκέπτεται ή χάρις του Θεού. Θά μπαίνετε μέσ στή χαρά. Θ' αρχίσετε νά ζείτε στην ειρήνη, όποτε μετά θά γίνετε πού δυνατοί μέ τή θεία χάρη. Δέν θά θυμώνετε, δέν θά έννευρίζεσθε, δέν θά παρεξηγείτε, δέν θά κατακρίνετε, θά τούς δέξεσθε όλους μέ αγάπη» .

Ο όσιος Γέροντας Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης μέ τή ζωή, τό παράδειγμα και τούς λόγους του όδηγοϋσε στην μυστηριακή ζωή της Όρθόδοξης Έκκλησίας μας μέ άπαλό τρόπο, χωρίς πίεση, μεταδίδοντας την πνευματική χαρά της ζωής μέ τόν Χριστό. Αυτό τό μήνυμα της έλπίδας και της χαράς ακτινοβολούσε και σε όλους πού τόν πλησίαζαν, παρακινώντας: «Νά έχετε τή χαρά του Χριστού. Είναι ή χαρά πού διαρκεί αιώνια, πού έχει αιώνια ευφροσύνη. Είναι ή χαρά του Κυρίου μας, πού δίνει την άσφαλή γαλήνη, τή γαλήνια τερπνότητα και την πάντερπη ευδαιμονία. Η χαρά ή πασίχαρη, πού ξεπερνά κάθε άλλη χαρά».

Γλώσσα και συνείδηση στην Κύπρο του σήμερα

του κ. Γεωργίου Α. Ξενή, Αναπληρωτή Καθηγητή
της Αρχαίας Έλληνικής Φιλολογίας
στο Πανεπιστήμιο Κύπρου

Η γλώσσα δεν είναι απλώς μέσο επικοινωνίας αλλά και μέσο που σέβοι να δομήσεις και να δηλώσεις την ταυτότητά σου, προσωπική, εθνική, πολιτισμική. Το πώς δηλαδή αντιλαμβάνεσαι τον εαυτό σου ή και επίσης το τι πολιτισμικά μηνύματα θέλεις να εκπέμψεις το εκφράζεις και μέσω της γλώσσας που χρησιμοποιείς.

Στην Κύπρο σήμερα υπάρχει μια μικρή ομάδα Έλλήνων Κυπρίων συμπολιτών μας, οί λεγόμενοι Νεοκύπριοι, που έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται και να βιώνουν την εθνική τους ταυτότητα ως μη ελληνική. Ένω ή πλειονότητα του πληθυσμού, αν ήθελε να εκφράσει την εθνική της συνείδηση, θα χρησιμοποιούσε μια διατύπωση του τύπου «είμαι Κύπριος και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο Έλληνας», ή ομάδα αυτή θα έλεγε «είμαι Κύπριος και όχι Έλληνας». Οί Νεοκύπριοι αισθάνονται φορείς κυπριακής εθνικής συνείδησης. Οί δύο αυτές διαφορετικές θεωρήσεις της εθνικής ταυτότητας επόμενο είναι, με βάση τα όσα αναφέραμε ανωτέρω, να οδηγούν σε διαφορετικές στάσεις απέναντι στις δύο μορφές ελληνικής γλώσσας που χρησιμοποιούμε στην Κύπρο σήμερα, δηλ. απέναντι στην κυπριακή

διάλεκτο και τη Νεοελληνική Κοινή. Η συντριπτική πλειονότητα αναγνωρίζουμε και τις δύο μορφές της ελληνικής γλώσσας ως δική μας γλωσσική περιουσία – δεν είναι ή μία δική μας και ή άλλη ξένη και αλλότρια.

Τις δύο μορφές τις κωδικοποιούμε ως εξής: ή Νεοελληνική Κοινή εκφράζει τη σύνδεσή μας με το υπόλοιπο ελληνικό έθνος, εκφράζει την ελληνική μας συνείδηση και καταγωγή. Αυτό συμβαίνει, διότι ή Νεοελληνική

Κοινή έχει καταστεί το κοινό εκφραστικό όργανο που καλύπτει όλους τους Έλληνες, ανεξαρτήτως και πέραν των ιδιαίτερων διαλέκτων τους (λ.χ. των κρητικών, των δωδεκανησιακών κτλ). Από την άλλη πλευρά, ή κυπριακή διάλεκτος, για την πλειοψηφία του λαού μας, δηλώνει την εξειδίκευση της πανελληνικής εθνικής ταυτότητας στην ιδιαίτερή μας πατρίδα, την Κύπρο.

Διαφορετικά λειτουργούν οί γλωσσικές αυτές μορφές για την ομάδα εκείνη που αυτοπροσδιορίζονται ως «Κύπριοι και όχι Έλληνες». Οί Νεοκύπριοι, δεδομένου ότι έχουν κυπριακή εθνική συνείδηση, έχουν δυσκολία αποδοχής της Νεοελληνικής Κοινής. «Γιατί – σκέπτονται οί Νεοκύπριοι – θα πρέπει να έχουμε κοινό εκφραστικό όργανο με τους Έλληνες,

ἀφοῦ ἐμεῖς δὲν εἶμαστε Ἕλληνες;» Προσπαθοῦν λοιπὸν νὰ ἐκτοπίσουν τὴ Νεοελληνικὴ Κοινὴ ἀπὸ τὸν γλωσσικὸ χάρτη τῆς Κύπρου καὶ τὶς ἀρμοδιότητες ποὺ ἐπιτελεῖ νὰ τὶς μεταφέρουν στὴν κυπριακὴ. Γιὰ νὰ διατυπώσουμε τὴν ἐπιδίωξή τους μὲ πληρότητα: θέλουν νὰ ἀναδείξουν τὴν κυπριακὴ σὲ γλῶσσα, δηλαδὴ σὲ ἓνα πλήρες σύστημα ἐπικοινωνίας χρησιμοποιούμενο τόσο στὸν γραπτὸ ὅσο καὶ στὸν προφορικὸ λόγο. Μόνον τότε ὁ Νεοκύπριος θὰ ἡσυχάσει, διότι μόνον τότε δὲν θὰ ὑπάρχει χώρος γιὰ τὴ βλαβερὴ γιὰ τὸ «κυπριακὸ ἔθνος» Νεοελληνικὴ Κοινὴ.

Ἡ κυπριακὴ ὅμως στὴν παρούσα της, διαλεκτικὴ μορφή εἶναι ἀκατάλληλη ὡς πρὸς τὸ νὰ λειτουργήσῃ ὡς γλῶσσα, διότι παρουσιάζει τὶς ἐλλείψεις ποὺ εἶναι χαρακτηριστικὲς κάθε διαλέκτου. Ἔτσι ἄρχισε ἡ προσπάθεια νὰ τῆς δοθοῦν τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα ποὺ τῆς λείπουν. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐνίσχυσης τῆς διαλέκτου μὲ τὰ κατάλληλα ἐγχειρίδια - ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ὡς γλῶσσα, ἂν τὸ ἀποφασίσῃ τὸ κράτος, (διότι σὲ τελευταία ἀνάλυση αὐτὸ εἶναι θέμα κρατικῆς ἀποφάσεως) - ἐκτείνεται σὲ πολλοὺς τομεῖς (σύνταξη ἐγχειριδίων γραμματικῆς, συντακτικῆς, λεξικῶν, εἰσαγωγῆ στὸ ἐκπαιδευ-

τικὸ σύστημα κτλ) καὶ ἔχει ἀναληφθεῖ ἀπὸ κάποιους γλωσσολόγους ποὺ ἐργάζονται σὲ διάφορα Πανεπιστήμια τῆς Κύπρου.

Ὁ λαὸς μας ὅμως εἶναι ἀντίθετος, τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἀρχὲς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ θετικὸ, διότι ἡ νεοκυπριακὴ συνταγὴ, νὰ ἐκτοπιστεῖ δηλ. ἡ Κοινὴ καὶ νὰ κατισχύσῃ πλήρως ἡ κυπριακὴ, ὡς γλῶσσα πλέον, δὲν εἶναι ἐπιλογή. Πρῶτο καὶ κυριότερο, διότι ὁ λαὸς μας δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ ἐπαναπροσδιορίσῃ τὴν ἐθνικὴ του ταυτότητα - ἦταν, εἶναι, καὶ θέλει νὰ παραμείνῃ Ἕλληνας. Δεύτερο, πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπαρχιωτικὴ ἀφέλεια: ἡ ἐποχὴ μας εἶναι οἰκουμενικὴ καὶ ἐξωστρεφῆς, καὶ τὸ νὰ δημιουργήσουμε μιὰ ἐλάχιστη κοινότητα τῶν πεντακοσίων χιλιάδων ὁμιλητῶν «κυπριακῆς γλώσσας», ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα, εἶναι ἐνέργεια αὐτοαπομόνωσης καὶ ἐπομένως ταχείας περιθωριοποίησης τῆς ἴδιας τῆς διαλέκτου μας, ἰδίως τώρα ποὺ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα στὴν Κύπρο ἀσκεῖ προϊούσα ἐπίδραση. Νεοελληνικὴ Κοινὴ καὶ κυπριακὴ διάλεκτος θὰ προχωρήσουν μαζὶ καὶ πλάι πλάι ὅπως γίνεται καὶ τώρα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη μεταξὺ τους δὲν εἶναι ἀρεστὴ σὲ κάποιους φανατισμένους κυπροσωβινιστές!

**ΑΝΤΙ ΛΙΘΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ, ΑΝΤΙ
ΣΤΕΡΕΟΙΟ ΣΙΔΗΡΟΥ
ΧΑΛΚΟΥ ΤΕ ΞΑΝΘΟΙΟ ΚΑΙ
ΑΥΤΟΥ ΑΝΤ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ
(Ο)ΙΔΕ ΔΟΜΟΙ ΖΩΣΑΝΤΟ
ΠΟΛΥΛΛΙΤΑ ΣΗΜΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥ**

**ΕΙΣΑ (ΓΕ)
ΕΠ ΑΓΑΘ(Ω)
ΕΥΤΥΧΩΣ ΤΩ ΟΙΚΩ**

Ίστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λεμεσοῦ

τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σωφρόνιου Μιχαηλίδη

ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ (1571-1878 μ.Χ.)

Ἡ Λεμεσός κατά τή δευτέρα περίοδο
τῆς Τουρκοκρατίας

Αντί ἄλλης περιγραφῆς θά παραθέ-
σουμε κείμενα ξένων ἐπισκεπτῶν
τῆς περιόδου αὐτῆς, πού μιλοῦν
ἀφ' ἑαυτῶν. Τό 1738, ἕνας τέτοιος ἐπισκέ-
πτης ἔγραφε: «Στίς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1738
φτάσαμε στήν Κύπρο, ἀγκυροβολήσαμε τό
βράδυ στόν ὄρμο τῆς Λεμεσοῦ (Limesol) καί
στίς 29 βγήκαμε σ' αὐτή τήν πόλη... Ἡ Λε-
μεσός, ὅπου ἀποβιβάστήκαμε, εἶναι μιά μι-
κρή πόλη χτισμένη
μέ πλιθάρια. Ὑπάρ-
χουν γύρω πολλά
περβόλια μέ συκαμι-
νιές μέ σπίτια μέσα
σ' αὐτά, πού κάνουν
τό μέρος νά φαίνεται
πολύ ὠραίο ἀπό ἀπό-
σταση. Ἡ ὑπαιθρος
ἔχει ἐπίσης ἀφθονά
ἀμπέλια καί τό δυνα-
τό κυπριακό κρασί
γίνεται μόνο σ' αὐτά
ἐδῶ τά γύρω μέρη...».

Λίγο ἀργότερα, ἄλλος ἐπισκέπτης ἔγρα-
φε: «Ὁ Ἐπίσκοπος Κιτίου μένει κάποτε στή
Λάρνακα καί κάποτε στή Λεμεσό. Αὐτές οἱ
δύο πόλεις καί τό Κοιλάνι ὑπάγονται στήν
ἐπισκοπή του... Ἡ Λεμεσός (Lemisol), ἄν
καί ὄχι πλούσια, εἶναι πολύ εὐχάριστο μέρος
καί ἐξυπηρετεῖται ἀπό καλό ὄρμο γιά πλοῖα.
Ἔχει ἕνα ἄθλιο κάστρο καί μικρό μέρος ἀπό
τό ἐμπόριο (τῆς Νήσου). Τό μικρό, ὡστόσο,
αὐτό μερίδιο εἶναι μεγαλύτερο ἀπό ἐκεῖνο
τῶν ἄλλων παραλίων πόλεων, ἐκτός τῆς
Λάρνακος, ἢ ὁποῖα, ἐπειδή εἶναι διαμονή τῶν
Εὐρωπαίων ἔχει τά πρωτεία».

Στή συνέχεια παραθέτουμε τίς ἐντυπώσεις τοῦ
Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Κωνσταντίου ὁ ὁποῖος
ἐπισκέφθηκε τήν Κύπρο τό 1766: «Πέρα ἀπό
τήν τοποθεσία τῆς Ἀμαθούντος εἶναι ἡ Νεμε-
σός (παρεφθαρμένα Λεμεσός). Ἡ πόλη αὐτή
δέν εἶναι πιά ὅ,τι ἦταν, πολυάνθρωπο καί
ἀκμαῖο ἐμπορικό κέντρο, ἀλλά μεταξύ τῶν
λιμανίων τῆς Κύπρου κατατάσσεται δεύτερο.
Συχνάζεται πολύ ἀπό ξένους καί ἔχει ἐξαίρε-
τη ἀγορά κρασιοῦ, μπαμπακιοῦ, μέταξας καί
ἄλλων προϊόντων τῆς νήσου. Ἡ ὑπαιθρος
γύρω εἶναι γόνιμη, ἀλλά χρειάζεται καλύτερη
καλλιέργεια. Αὐτό ὅμως ἀπαιτεῖ ἀνθρώπους
πού ἀγαποῦν τή δουλειά· οἱ ἐργατικοί ὅμως

Κύπριοι ἐγκαταλεί-
πουν κάθε μέρα τόν
τόπο τους, γιά νά ζή-
σουν σέ ἄλλες χώρες
μέ λιγότερες ἐνοχλή-
σεις καί φόρους. Ὁ
ἀέρας τῆς Λεμεσοῦ
εἶναι ζεστός καί
ἀνθυγιεινός τό κα-
λοκαίρι ἐξαιτίας τῶν
ἀναθυμιάσεων τῆς
ἀλυκῆς πού δέν εἶναι
μακριά...».

Τό 1769 ὁ ἀββᾶς Giovanni Mariti ἔγραφε: «Τό
σημεῖο ὅπου στέκει ἡ σημερινή πόλη Λεμε-
σός προηγουμένως ὀνομαζόταν Νεμοσία (=
Νεμεσός)... Ἡ Λεμεσός μεγάλωσε ἀπό τούς
Λουζινιανούς, ὀχυρώθηκε καί στολίστηκε μέ
παλάτια, λατινικές κι ἐλληνικές ἐκκλησίες,
κι ἔγινε Ἐπισκοπή. Ὅταν ἦλθαν οἱ Τοῦρκοι
νά καταλάβουν τό νησί τό 1570, λεηλάτησαν
κι ἔκαψαν τή Λεμεσό. Τώρα αὐτή δέν εἶναι
παρά φτωχό μέρος, μέ λίγα κατάλοιπα ἀρχαί-
ων κτιρίων... Τό λιμάνι εἶναι κατάλληλο ἐπει-
δή προστατεύεται ἀπό τούς πολύ δυνατούς
ἀνέμους.. Τά χαρούπια κυρίως ἐξάγονται ἀπ'
ἐδῶ, ἀφοῦ στήν περιοχὴ παράγονται τά κα-

λύτερα... Βαμβάκι, σιτάρι, κριθάρι και συκα-
μές καλλιεργούνται μέ φροντίδα κι ή έσοδεία
είναι πλούσια... Στους λόφους και τά βουνά,
σέ κάποια απόσταση από τή Λεμεσό παράγο-
νται τά καλύτερα κρασιά στην Κύπρο».

Ένας άλλος έπισκέπτης του 1801, λέγει τά
έξής ένδιαφέροντα για τό κρασί που παρήγε-
το στην περιοχή τής Λεμεσού: «Ή Λεμεσός
παράγει τό ώραιότερο μοσχάτο κρασί τής
Κύπρου. Κάποτε είναι παχύ σαν τό λάδι και
μπορεί νά διατηρηθεί για χρόνια. Ώστόσο
τό κρασί που λέγεται κουμανταρία εκτιμάται
κυρίως από τους ντόπιους... Τό κρασί τής
Κύπρου είναι τόσο περίφημο σ' όλη τήν Άνα-
τολή, ώστε, κατά τήν ύπερβολική έκφρασή
των λέγεται ότι έχει τή δύναμη νά ξανανώσει
τους ήλικιωμένους και νά δίνει ζωή σέ έτοιμο-
θάνατους...».

Ή δεύτερα περίοδος τής Τουρκοκρατίας χα-
ρακτηρίζεται από πολλές στάσεις και πολιτι-
κοστρατιωτικές ταραχές. Ή Λεμεσός υπέ-
φερε ιδιαίτερα σέ μία από αυτές, τό 1808, και
υπέστη μεγάλες καταστροφές.

Συγκεκριμένα, τόν Μάιο του 1808 έστάλη
στην Κύπρο από τήν Αιτάλεια στρατός υπό
τήν άρχηγία σημαίνοντος αξιωματικού του
τουρκικού στρατού, όνόματι Αλή ή Απά άγά.
Ο στρατός αυτός προέβαινε σέ κάθε είδους
βιαιοπραγίες. Ο Απά άγάς άφου κατέλαβε τό
κάστρο τής Λεμεσού, τή διοίκηση του όποιου
είχαν άναθέσει οι Άρχές, τό έχρησιμοποίησε
ώς βάση για ληστρικές επιχειρήσεις. Κατα-
λήστευε τό λιμάνι, τήν πόλη και τήν ύπαιθρο,
σκορπώντας τόν τρόμο στους χριστιανούς.
Τελικά οι Άρχές έστειλαν από τή Λάρνακα
και τή Λευκωσία τακτικό στρατό έναντίον
του ό όποιος τόν πολióρησε στο κάστρο τής
Λεμεσού. Ύστερα από ένα και πλέον μήνα
πολιορκείας συνελήφθη και τελικά εκτελέ-
στηκε μέ άνασκολοπισμό. Από τά γεγονότα
αυτά ή Λεμεσός έπαθε μεγάλες καταστροφές,
και από τους πολιορκημένους και από τους
πολιορκητές, κοινό χαρακτηριστικό των όποι-
ων ήταν τό μίσος έναντίον των χριστιανών.

Τό πιο σημαντικό γεγονός για τήν πόλη σ' όλη
αυτή τήν περίοδο ήταν ή ίδρυση σ' αυτήν τό
1819 Έλληνικής Σχολής, υπό τόν διδάσκαλο
Δημήτριο Θεμιστοκλή, για τή στέγαση τής

όποιας ό τότε Κιτίου Μελέτιος Β' είχε παρα-
χωρήσει τό εκεί μητροπολιτικό οίκημα. Τό
έργο εκείνο άποδεικνύει τό φιλόμουσο των
προκρίτων και των κατοίκων τής τότε μικρής
Λεμεσού.

Συγκεκριμένα, οι κάτοικοι τής Λεμεσού
άφου συνήλθαν σέ γενική συνέλευση, άπε-
φάσισαν νά ιδρύσουν Σχολήν τήν όποιαν νά
συντηρούν μέ έτήσιες συνδρομές. Όταν δι-
επίστωσαν ότι τά χρήματα που συνελέγησαν
για τήν ίδρυση τής Σχολής δέν ήσαν άρκετά
για τή λειτουργία της ζήτησαν τή συνδρομή
και άλλων από όλη τήν Κύπρο, πολλοί από
τους όποιους ανταποκρίθηκαν πρόθυμα.
Μεταξύ αυτών, ό Αρχιεπίσκοπος Κυπριανός
ένεγράφη συνδρομητής για 6000 γρόσια, ό
ηγούμενος Κύκκου Ίωσήφ για 2000 γρόσια,
ό Κυπριανός Θεσεύς για 2000 γρόσια, ό κο-
τσάπασης τής Κύπρου Ανδρέας Σολομωνί-
δης για 2500 γρόσια, ό ηγούμενος Χρυσορ-
ροϊατίσσης, ό πρωτοσύγκελλος Γεράσιμος, ό
έφημέριος Άγίας Νάπας Ίωαννίκιος, ό του
Κιτίου δευτερεύων διάκονος Χρυσανθος, ό
Αρχιδιάκονος τής Αρχιεπισκοπής Μελέτιος,
ό Αρχιμανδρίτης τής Αρχιεπισκοπής Ίωαννί-
κιος, ό γραμματεύς τής Αρχιεπισκοπής Σέργι-
ος, και πολλοί άλλοι λαϊκοί και κληρικοί από
Λευκωσία, Λεμεσό και Λάρνακα. Ο Κιτίου
Μελέτιος Β' εκτός τής χρηματικής του συν-
δρομής προσέφερε και τό έν Λεμεσώ οίκημα
τής Μητρόπολης, για νά χρησιμεύσει ως οίκη-
μα τής Σχολής.

Ή πρώτη σχολική Έπιτροπή Λεμεσού (Έφο-
ρεία θά λέγαμε σήμερα) άπετελέσθη από
τους: Δημήτριο Χαραλαμπίδη, Νικόλαο Φρα-
γκούδη, Λαμπριανό Χ' Ίωάννου, και Ίωαν-
νίκιον ιερομόναχο Άγίας Νάπας. Διδάσκα-
λος ανέλαβε, όπως ήδη έλέχθη, ό Δημήτριος
Θεμιστοκλής. Τό πρόγραμμα τής Σχολής,
κατηρτίσθη μέ βάση τό πρόγραμμα του Φι-
λολογικού Σχολείου τής Σμύρνης, έπιπλέον
δέ ιδρύθη και βιβλιοθηκη. Ή ίδρυση τής
πρώτης εκείνης Έλληνικής Σχολής άποτελεί
άθλον και τίτλον τιμής για τήν τότε μικρή Λε-
μεσό των 2000 κατοίκων. Ή Σχολή αυτή τής
Λεμεσού λειτουργησε μέχρι τόν Ίούλιο του
1821, όποτε λόγω των γνωστών γεγονότων
διέκοψε τή λειτουργία της.

Θείες Λειτουργίες και Χοροστασίες Σεπτεμβρίου και Οκτωβρίου

Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Αθανασίου

Σάββατο 1η Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ιερά και Σταυροπηγιακή μονή Παναγίας Μαχαιρά, τό άπόγευμα τής ίδιας ημέρας ύποδέχθηκε τεμάχιο ιερών λειψάνων του Άγίου ένδόξου Μεγαλομάρτυρος Μάμαντος του θαυματουργού στόν ι.ν. Άγ. Μάμαντος τής κοινότητας Τραχωνίου και άκολούθως χοροστάτησε στόν έσπερινό στόν ίδιο ι.ν.

Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Άγ. Μάμαντος τής όμώνυμης κοινότητας, τό βράδυ τής ίδιας ημέρας τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ άγρυπνία στόν προσκυνηματικό ι.ν. Άγ. Νεκταρίου.

Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ι.μονή Αρχαγγέλου Μιχαήλ στό Μονάγρι.

Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στόν έσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Παναγίας Κορφής.

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης (Καθολικής).

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου: μέ τήν εύκαιρία τής όνομαστικής έορτής του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κυρηναίας κ.Χρυσοστόμου συλλειτούργησε μέ άλλους άρχιερείς στόν ι.ν. Άπ. Βαρνάβα στήν Κοκκινοτριμιθιά.

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου: μέ τήν εύκαιρία τής όνομαστικής έορτής του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Ταμασού και Όρεινής κ.Ήσαία συλλειτούργησε μέ άλλους άρχιερείς στόν ι.ν. Άγ. Γεωργίου Δευτεράς.

Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στόν έσπερινό στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Τιμίου Σταυρού Π.Πολεμδιών.

Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Τιμίου Σταυρού στό Ακρωτήρι.

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Άγ. Νικολάου στήν Άλασσα.

Δευτέρα 17 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ιερά μονή Παναγίας Άμασγούς.

Πέμπτη 20 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ιερά και Σταυροπηγιακή μονή

Παναγίας Μαχαιρά.

Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στό πανηγυρίζον παρεκκλήσιο των Άγ. Ξανθίππης και Πολυξένης στήν κοινότητα Άγ. Ίωάννη Πιτσιλιάς.

Τετάρτη 26 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Άγ. Ίωάννου Θεολόγου στό Πέρα Πεδί.

Πέμπτη 27 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν ι. μονή Παναγίας Άμασγούς.

Παρασκευή 28 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν πανηγυρίζοντα ι.ν. Άγ. Νεοφύτου στόν Συν. Μακαρίου Γ'.

Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου: τό βράδυ τέλεσε τή Θεία Λειτουργία σέ άγρυπνία στό Μητροπολιτικό παρεκκλήσιο τής Αγίας Σκέπης τής Θεοτόκου.

Πέμπτη 4 Οκτωβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Άγ. Ίωάννη Λαμπαδιστή Πελενδρίου.

Παρασκευή 5 Οκτωβρίου: συμμετείχε σέ άρχιερατικό συλλείτουργο στήν πανηγυρική άγρυπνία πού τελέστηκε στόν Μητροπολιτικό ι.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικής, προεξάρχοντας του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Μόρφου κ.Νεοφύτου και συλλειτουργούντος του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Άμαθούντος κ. Νικολάου.

Κυριακή 7 Οκτωβρίου: συμμετείχε σέ άρχιερατικό συλλείτουργο πού τελέστηκε στόν ίδιο Μητροπολιτικό ναό, προεξάρχοντας του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Ταμασού και Όρεινής κ.Ήσαία, συλλειτουργούντος του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Άμαθούντος κ. Νικολάου, μέ τήν εύκαιρία τής έορτής των έν Λεμεσώ διαλαμπάντων Άγίων.

Κυριακή 21 Οκτωβρίου: τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν ι.ν. Άγ. Δημητρίου Αθηνών.

Σάββατο 27 Οκτωβρίου: χοροστάτησε στόν έσπερινό στόν ι.ν. Άγ. Σκέπης Πτολεμαίδος.

Κυριακή 28 Οκτωβρίου: συλλειτούργησε μέ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Φλωρίνης, Πρεσπών και Έορδαίας κ.Θεόκλητο στόν Μητροπολιτικό ι.ν. Άγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης.

Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ. Νικολάου

Σάββατο 1η Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Μάμαντος τῆς ὁμώνυμης κοινότητας.

Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Μάμαντος Τραχωνίου.

Τετάρτη 5 Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀρχ. Μιχαήλ τῆς κοινότητας Ἁγ. Ἰωάννη Πιτσιλιάς.

Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀρχ. Μιχαήλ Μονοβόλικου.

Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου: τὸ ἀπόγευμα ὑποδέχθηκε τὴν τιμία κέρα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος στὸν Μητροπολιτικό ἱ.ν. Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς καὶ χοροστάτησε στὸν πανηγυρικό ἑσπερινό πού ἀκολούθησε στὸν ἴδιο ἱ.ν.

Σάββατο 8 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Παναγίας Ἰαματικῆς Ἀρακαπᾶ.

Κυριακή 9 Σεπτεμβρίου: μετὰ τὴν εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κυρηνείας κ.Χρυσοστόμου, συλλειτούργησε μετὰ ἄλλους ἀρχιερεῖς στὸν ἱ.ν. Ἀπ. Βαρνάβα στὴν Κοκκινότριμηθιά.

Δευτέρα 10 Σεπτεμβρίου: μετὰ τὴν εὐκαιρία τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Ταμασοῦ καὶ Ὁρεινῆς κ. Ἡσαΐα, συλλειτούργησε μετὰ ἄλλους ἀρχιερεῖς στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Γεωργίου Δευτεράς.

Πέμπτη 13 Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Τιμίου Σταυροῦ Ἀκρωτηρίου.

Παρασκευή 14 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Τιμίου Σταυροῦ στό Συν. Πάνω Πολεμιδιῶν.

Κυριακή 16 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἀρχ. Μιχαήλ στό Ἀρμενοχώρι.

Κυριακή 23 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἀρχ. Μιχαήλ Διερώνας.

Τρίτη 25 Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Ἰωάννου Θεολόγου στό Πέρα Πεδί.

Πέμπτη 27 Σεπτεμβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Νεοφύτου Συν. Μακαρίου Γ'. Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία σὲ ἀγρυπνία στὸν Καθεδρικό ἱ.ν. Ἁγ. Νάπας Λεμεσοῦ.

Κυριακή 30 Σεπτεμβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Γεωργίου Ἀκαπνοῦ.

Τετάρτη 3 Ὀκτωβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Ἰωάννη Λαμπαδιστῆ στό Πελένδρι.

Πέμπτη 4 Ὀκτωβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στό πανηγυρίζον παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Ἐρμογένους στὴν Ἐπισκοπή.

Παρασκευή 5 Ὀκτωβρίου: συμμετεῖχε σὲ ἀρχιερατικό συλλειτουργοῦ σὲ ἀγρυπνία πού τελέστηκε στὸν Μητροπολιτικό ναὸ προεξάρχοντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Μόρφου κ.Νεοφύτου καὶ συλλειτουργοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ.Ἀθανασίου.

Κυριακή 7 Ὀκτωβρίου: συμμετεῖχε σὲ ἀρχιερατικό συλλειτουργοῦ στὸν Μητροπολιτικό ναὸ, προεξάρχοντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Ταμασοῦ καὶ Ὁρεινῆς κ. Ἡσαΐα συλλειτουργοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Λεμεσοῦ κ.Ἀθανασίου, γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν ἐν Λεμεσῷ διαλαμπάντων Ἀγίων.

Πέμπτη 11 Ὀκτωβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Ἐπικτήτου Μονῆς.

Κυριακή 14 Ὀκτωβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Τύχωνα τῆς ὁμώνυμης κοινότητας.

Τετάρτη 17 Ὀκτωβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀπ. Λουκά Κολοσσίου.

Πέμπτη 18 Ὀκτωβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀπ. Λουκά Συν. Ἁγ. Ἀθανασίου.

Παρασκευή 19 Ὀκτωβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἀπ. Πέτρου καὶ Παύλου καὶ Ἁγ. Ἀρτεμίου.

Σάββατο 20 Ὀκτωβρίου: στὸν ἴδιο ἱ.ν. τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία.

Κυριακή 21 Ὀκτωβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Τιμίου Προδρόμου στὸν Λουβαρά.

Πέμπτη 25 Ὀκτωβρίου: χοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν πανηγυρίζοντα ἱ.ν. Ἁγ. Δημητρίου Συκόπετρας.

Παρασκευή 26 Ὀκτωβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἱ.ν. Ἁγ. Δημητρίου Βάσας (Σανίδας), τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὑποδέχθηκε τὸν Τίμο Σταυρό μετὰ τεμάχιο Τιμίου Εὐλοῦ στὸν Καθεδρικό ἱ.ν. Ἁγ. Νάπας καὶ ἀκολούθως προέστη ἀγρυπνίας πού τελέστηκε στὸν ἴδιο ἱ.ν.

Σάββατο 27 Ὀκτωβρίου: συγχοροστάτησε στὸν ἑσπερινό στὸν Καθεδρικό ἱ.ν. Ἁγ. Νάπας Λεμεσοῦ, στὸν ὁποῖο προεξήρχε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀρσινόης κ. Νεκτάριος.

Κυριακή 28 Ὀκτωβρίου: τέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία στὸν Καθεδρικό ἱ.ν. Ἁγ. Νάπας καὶ ἀκολούθως προέστη Δοξολογίας γιὰ τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 1940.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

ΙΕΡΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΛΕΜΕΣΟΥ

Τήν Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης παρέστη στή μετακατασκηνωτική συνάντηση τῆς Κοινότητας Νέων, πού πραγματοποιήθηκε στήν καφετέρια τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως «Διέξοδος», κατά τή διάρκεια τῆς ὁποίας εἶχε τήν εὐκαιρία νά συνομιλήσει μέ νέους καί νέες, πού συμμετείχαν στίς καλοκαιρινές κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως.

Τήν Παρασκευή 7 Σεπτεμβρίου, στά πλαίσια τῶν ἑορτασμῶν τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ Παναγίας Παντανάσσης (Καθολικῆς) μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πραγματοποιήθηκε ὑποδοχή τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ἀπό τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ἀμαθοῦντος κ.Νικόλαο. Ἡ Τιμία Κάρα μεταφέρθηκε ἀπό τήν Ἱερά Μονή Παναχράντου Ἄνδρου ἀπό πατέρες τῆς Μονῆς. Κατά τή διάρκεια τῆς παραμονῆς τῆς στόν Μητροπολιτικό ναό πλῆθος ἀνθρώπων συνέρρεε, γιά νά προσκυνήσει καί νά λάβει τή χάρη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Παντελεήμονος τοῦ Ἱαματικοῦ.

Στίς 9 Σεπτεμβρίου μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χρυσοστόμου Ἐπισκόπου Σμύρνης, τελέστηκε στόν ἱερό ναό Ἀποστόλου Βαρνάβα Κοκκινοτριμιθιάς ἀρχιερατικό συλλεΐτουργο γιά τά ὀνομαστήρια τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κυρηναίας κ. Χρυσοστόμου. Στό συλλεΐτουργο ἔλαβαν μέρος ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος.

Στις 10 Σεπτεμβρίου ημέρα μνήμης του Ὁσίου Ἡσαΐου, κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Παναγίας τοῦ Κύκκου καὶ πού ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασοῦ καὶ Ὁρεινῆς κ. Ἡσαΐας, τελέστηκε στὸν ἱερό ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Δευτερᾶς ἀρχιερατικὸ συλλεΐτουργο, στό ὁποῖο συμμετεῖχαν ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος καὶ κήρυξε τὸν θεῖο λόγο καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος τὴν Κυριακὴ 9 Σεπτεμβρίου παρέστη καὶ χαιρέτισε ἐκδήλωση, πού πραγματοποιήθηκε ἀπὸ μαθητὲς τῆς ἐπαρχίας μας στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Μητροπόλεώς μας, ἀφιερωμένη στοὺς Χρῖστο καὶ Μίλτο Χριστοφόρου, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὴ ζωὴ τους στὴ φοινικὴ ἔκρηξη στό Μαρί στὴ Ναυτικὴ Βάση «Εὐάγγελος Φλωράκης».

Πραγματοποιήθηκε στίς 17 καὶ 18 Σεπτεμβρίου τὸ διήμερο Ἱερατικὸ Συνέδριο τῶν ἱερέων τῆς ἐπαρχίας μας, στὸν κατασκηνωτικὸ χῶρο τῆς Μητροπόλεώς μας στὸν Σαῖπτά. Στό Συνέδριο ἐκτός ἀπὸ τίς πνευματικὲς νουθεσίες τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος, οἱ ἱερεῖς εἶχαν τὴν εὐκαιρία νά ἀναπτύξουν καὶ νά συζητήσουν διάφορα θέματα, πού τοὺς ἀπασχολοῦν στό ἐνοριακὸ τους ἔργο.

Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος, στά πλαίσια τῆς ἄριστης συνεργασίας τῆς Μητροπόλεως μέ τά σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας μας, παρέθεσαν τσαί ἐργασίας στούς Ἐπιθεωρητές καί Διευθυντές Μέσης Ἐκπαίδευσης τῆς Λεμεσοῦ, τή Δευτέρα 24 Σεπτεμβρίου στό ἀρχονταρῖκι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας καί στούς Ἐπιθεωρητές, Διευθυντές Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης καί Διευθυντές Νηπιαγωγείων τῆς Λεμεσοῦ, τήν Τρίτη 25 Σεπτεμβρίου στόν ἴδιο χώρο. Μεταξύ τῶν παρευρισκομένων ἐγίνε ἀνταλλαγή ἀπόψεων σχετικά μέ θέματα χριστιανικῆς ἀγωγῆς τῶν νέων.

Τή Δευτέρα 1η Ὀκτωβρίου ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας δι-οργάνωσε ἐκδήλωση πρὸς τιμή τῶν ἱεροψαλτῶν τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας, στήν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Μητροπόλεως. Στήν ἐκδήλωση παρέστη καί μίλησε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας καί παρουσιάστηκε καλλιτεχνικό πρόγραμμα ἀπό τή χορωδία τῆς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ «Ρωμανός ὁ Μελωδός».

Καθιερώθηκε ἀπό φέτος γιά πρώτη φορά ὁ ἑορτασμός «πάντων τῶν ἐν Λεμεσῷ διαλαμψάντων Ἁγίων». Γι'αὐτό στίς 5 Ὀκτωβρίου ἡμέρα Παρασκευή, τελέσθηκε στόν Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς πανηγυρικῆ ἀγρυπνία, ὅπου γιά πρώτη φορά ψάλλθηκε ἡ ἀκολουθία τῶν Ἁγίων τῆς Λεμεσοῦ. Ἀκολούθησε ἀρχιερατικό συλλεiturργο στό ὁποῖο προεξήρχε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μόρφου κ.Νεόφυτος συλλειτουργούντων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας καί τοῦ Θεο-

φιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ.Νικολάου. Τήν Κυριακή 7 Ὀκτωβρίου, κυριώνυμο ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν ἐν Λεμεσῶ Ἁγίων, τελέσθηγε πανηγυρικό ἀρχιερατικό συλλειτουργο, προεξάρχοντος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Ταμασοῦ κ.Ἡσαΐα καί συλλειτουργούντων τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Ἀθανασίου καί τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀμαθοῦντος κ.Νικολάου.

Ἡ χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ «Ρωμανός ὁ Μελωδός» συμμετείχε στό φεστιβάλ ὀρθόδοξης μουσικῆς «ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΛΛΟΣ», πού πραγματοποιήθηκε στίς 8 Ὀκτωβρίου στήν πρωτεύουσα τῆς Τσεχίας Πράγα, μετά ἀπό πρόσκληση τῆς Ἐκκλησίας Τσεχίας καί Σλοβακίας καί τοῦ Συνδέσμου «ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ», πού διοργάνωσαν τήν πύ πάνω ἐκδήλωση. Τήν Κυριακή 7 Ὀκτωβρίου ἔψαλλε στήν ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία πού τελέστηκε στόν ἱστορικό ὀρθόδοξο ναό

Ἁγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου, πού βρίσκεται στό κέντρο τῆς ἱστορικής πόλης. Στή Θεία Λειτουργία προεξήρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Τσεχίας καί Σλοβακίας κ.κ. Χριστοφόρος συλλειτουργοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Νεαπόλεως κ. Πορφυρίου.

Στις 26 Ὀκτωβρίου στή πλαίσια τῶν ἐορτασμῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀμαθοῦντος κ. Νικόλαος ὑποδέχθηκε στόν Καθεδρικό ναό Ἁγ. Νάπας Λεμεσοῦ, τόν Τίμο Σταυρό μέ τεμάχιο τιμίου ξύλου. Ἀκολούθησε πανηγυρική ἀγρυπνία.

Τήν Κυριακή 28η Ὀκτωβρίου ἀνήμερα τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐπετείου, ὁ Θεοφιλέστατος προέστη τῆς Θείας Λειτουργίας στόν Καθεδρικό Ἱερό ναό Ἁγίας Νάπας καί τῆς Δοξολογίας στόν ἴδιο ἱερό ναό καί ἀκολούθως δέχθηκε τόν χαιρετισμό τῆς παρέλασης, πού πραγματοποιήθηκε ἀπό μαθητές Σχολείων καί φοιτητές Πανεπιστημίων καί Κολλεγίων τῆς ἐπαρχίας μας, μαζί μέ ἄλλους ἐπίσημους τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν .

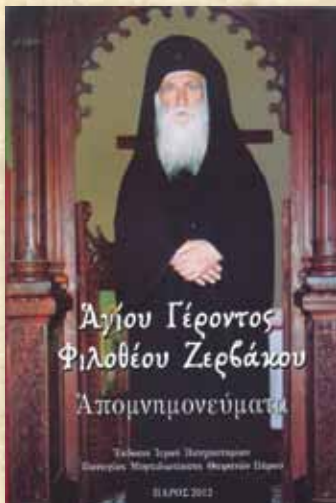
Τήν Κυριακή 21 Ὀκτωβρίου λειτούργησε στόν ἱερό ναό Ἀγ. Δημητρίου στό Μπραχάμι. Τήν ἴδια μέρα μίλησε σέ σύναξη στόν ἴδιο ἱερό ναό καί ἔλαβε μέρος σέ συζήτηση στρογγυλῆς τραπέζης μέ γενικό θέμα: «1922: Μαρτύριο καί Μαρτυρία τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ».

Τήν Κυριακή 28 Ὀκτωβρίου συλλειτουργήσε στόν Μητροπολιτικό ναό Ἀγ. Παντελεήμονος στή Φλώρινα μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης κ. Θεοκλήτου καί ἔλαβε μέρος στή Δοξολογία γιά τήν Ἐθνική Ἐπέτειο καί τή συμπλήρωση 100 χρόνων ἀπό τήν ἀπελευθέρωση τῆς Μακεδονίας ἀπό τόν τουρκικό ζυγό.

Τή Δευτέρα 29 Ὀκτωβρίου μίλησε σέ Ἱερατική σύναξη στήν ἴδια Ἱερά Μητρόπολη.

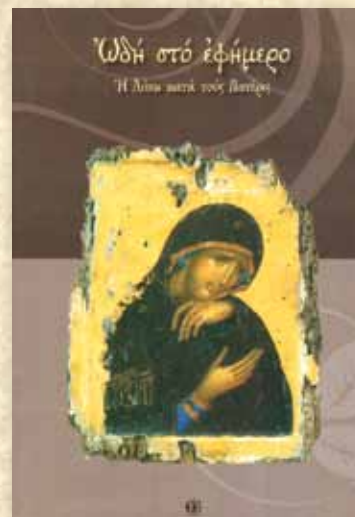
Άγιου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου Απομνημονεύματα

Έχει κυκλοφορήσει από τό Ίερό Ήσυχαστήριο Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Θαψανών τής Πάρου σέ καλαίσθητη έκδοση τό νέο βιβλίο «Απομνημονεύματα» τοῦ Ἁγίου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, τής Πάρου, στή δημοτική γλώσσα. Μέσα περιγράφονται οἱ ἐμπειρίες του, τά θαυμαστά γεγονότα πού ἔζησε σέ ὅλη του τήν ἀγία ζωή.

Ὡδή στό ἐφήμερο

Ἡ λύπη κατά τούς Πατέρες

Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τή λύπη δέν εἶναι αὐτοσκοπός γιά τόν ἄνθρωπο, ἀλλά τήν ἐπιδιώκει κανεῖς, γιά νά ἀνοίξει χῶρο μέσα του, ὥστε νά ἐγκατοικήσει ἐκεῖ ἡ εὐδόκιμη λύπη. Αὐτή ἡ εὐλογημένη λύπη μπορεῖ νά γίνει γόνιμο ἔδαφος, στό ὁποῖο ἀργότερα θά φυτρώσει ἡ ἀληθινή χαρά τῶν «κατά Θεόν καί ἐν Χριστῷ, πενθούντων». Εἶναι ἡ χαρά αὐτή, ἡ ὁποία στή γλώσσα τῶν Πατέρων τής Ἐκκλησίας μας ὀνομάζεται «χαροποιόν πένθος» ἢ «χαρμολύπη».

Πλατυσμός τῆς καρδίας

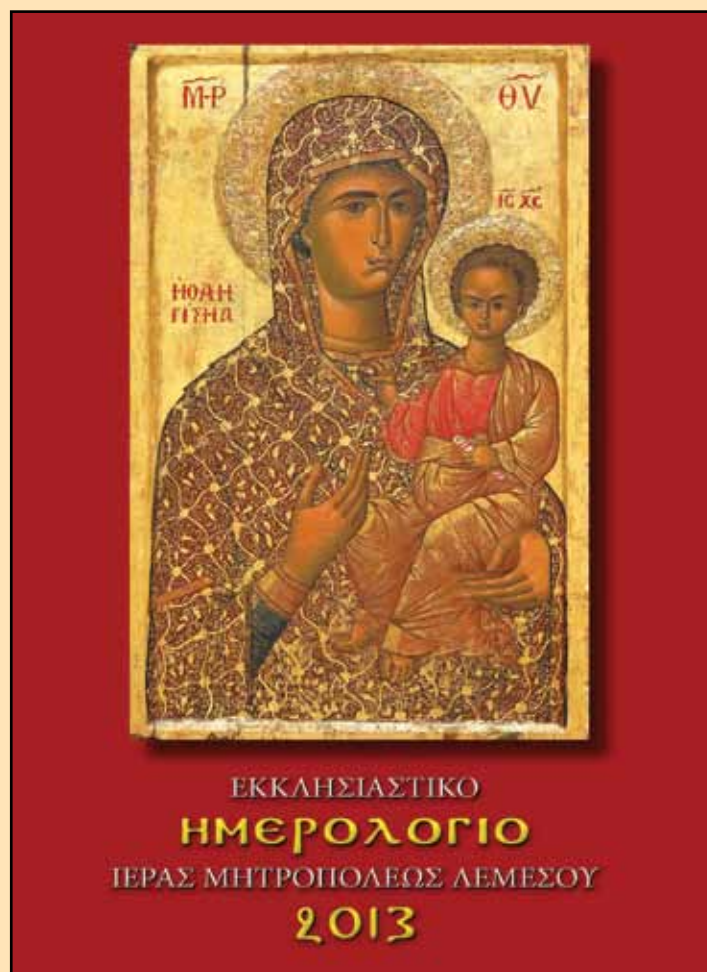
Ἀρχιμανδρίτη Ζαχαρία (Ζάχαρου)

Στό βιβλίο τοῦ ἀρχιμανδρίτη Ζαχαρία (Ζάχαρου) «Πλατυσμός τῆς καρδίας» παρουσιάζεται ἡ φύση καί ὁ σκοπός τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης, μέ βάση τόν γραπτό καί τόν προφορικό λόγο δύο σπουδαίων πνευματικῶν μορφῶν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς ἐποχῆς μας: τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτη (1866-1938) καί τοῦ πιστοῦ μαθητῆ του, Γέροντος Σωφρονίου (1896-1993), ἰδρυτῆ καί κτίτορα τῆς Σταυροπηγιακῆς καί Πατριαρχικῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στό Ἔσσεξ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου, ἀδελφός τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποδεικνύει μέ τόν λόγο του τή συνέχιση τοῦ χρυσοῦ νήματος τῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία μεταδίδεται ἀπό γενεά σέ γενεά καί ἀναδεικνύει τήν ἔμπνευση πού γεννιέται ἀπό τή θεωρία τοῦ Κυρίου ἐν δόξῃ.

Ἔχει κυκλοφορήσει
τό ἐκκλησιαστικό ἡμερολόγιο
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ
γιά τό 2013.

Περιέχει ἐκτός ἀπό τή συνηθισμένη ἡμερολογιακή ὕλη, τίς Ἀκολουθίες τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου καί τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Παναγία, διάφορες προσευχές καί ὅλα τά στοιχεῖα πού ἔχουν σχέση μέ τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Μητροπόλεώς μας.

Ἡ ἔκδοση αὐτή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀποτελεῖ ψυχωφελές καί χρήσιμο ἀνάγνωσμα, γι' αὐτό προτρέπονται οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοί νά τό προμηθεύονται ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς ἐνορίας τους.

